

Barcelona, 26 d'octubre de 2017

ANY X. núm.

412

La 77 assemblea general • Beatificació de 109 màrtirs claretians

Creure amb els joves

Aquí i ara... a les portes d'un conflicte molt greu (Editorial d'Horeb)

Aquí i ara... a les portes d'un conflicte molt greu

Estem a punt d'assistir a la presa de dues decisions polítiques (155 – DUI) que, en ser contradictòries, generaran molt probablement un conflicte de grans proporcions, que ens sacsejaran com a col·lectiu social. El P. **Màxim Muñoz**, president de l'URC, en les obertures de les darreres assemblees generals ha tingut intervencions clares i orientadores sobre aquest problema de fons. Les seves aportacions sempre s'han formulat en sintonia amb el pensament eclesial i amb els documents i notes de la Conferència Episcopal Tarraconense. En el número d'avui, *Horeb* inclou el seu discurs més recent, que va tenir una gran acollida en els assistents i que es va veure complementat per un compartir sobre la realitat personal, comunitària i congregacional per part de superiors/s majors o de delegats/des permanents o ocasionals.

El II Congrés sobre Vida Consagrada, promogut conjuntament per la Unió de Superiors generals (USG) i Superiores generales (UISG) i celebrat a Roma del 23 al 27 de novembre de 2004, portava per títol **“Passió per Crist, passió per la humanitat”**. Crist i la humanitat són els dos eixos de la nostra missió. Jesús va plorar en veure la ciutat de Jerusalem i en tenir una visió profètica sobre la seva destrucció. No es va tancar en una bombolla, impermeable als esdeveniments de la història. Res d'humà no ens és aliè.

Alternativa evangèlica a la dinàmica del poder

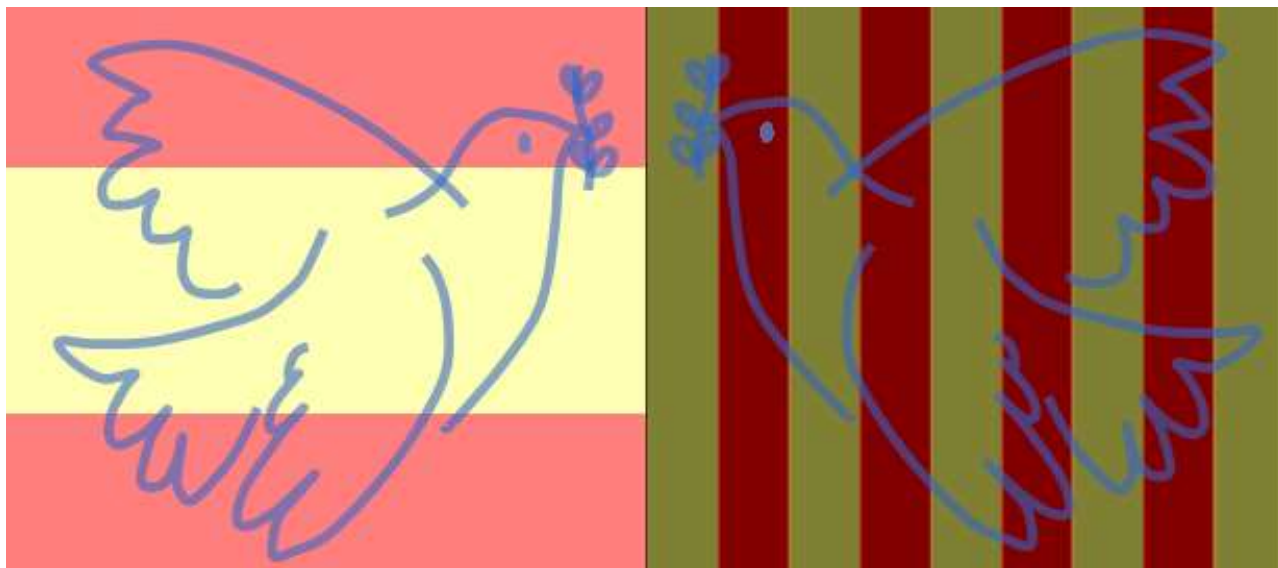
La mare dels fills de Zebedeu demana a Jesús: “Mana que aquests dos fills meus seguin en el teu Regne l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra”. Aquesta petició reflecteix una ànsia de poder, que Jesús critica clarament i en front del qual proposa el servei com a alternativa evangèlica: “Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom” (Mt, 20,25-28). Aquest servei no es redueix a la gent de la meua corda, sinó a tothom.

Cal despertar

Gurdjieff va escriure unes reflexions sobre la guerra, quan estava vivint la primera guerra mundial. Heus ací alguns fragments, que poden il·luminar el conflicte que vivim, que esperem no arribi a ser una guerra: “Hi ha una guerra en aquest moment. Què significa? Significa que diversos milions de dormits estan tractant de destruir a altres milions de dormits. Per descomptat, refusarien fer-ho si arribessin a despertar. Tot el que succeeix actualment es deu a aquest somni (...) Quantes vegades m'han preguntat vostès si no seria possible aturar les guerres? Per descomptat, seria possible. Bastaria que la gent es despertés. Sembla una cosa petita. No obstant això, és el més difícil que pot haver-hi perquè aquest somni és induït i mantingut per la totalitat de la vida circumdant, per totes les condicions de l'ambient. (...) Com

despertar? Com escapar d'aquest somni? Aquestes preguntes són les més importants, les més vitals que un home ha de fer-se. Però abans de fer-les-hi haurà de convèncer-se del fet mateix del seu somni. Mes només és possible convèncer-se d'això tractant de despertar. (...) La religió cristiana prohibeix l'assassinat. I tots els progressos que hem fet són progressos en la tècnica de l'assassinat, en l'art de la guerra. Com podem anomenar-nos cristians? Ningú té dret a dir-se cristià, si no compleix en la seva vida amb els preceptes de Crist. Un home pot dir que el desitja ser cristià si s'esforça per complir aquests preceptes". Si els ciutadans fóssim conscients, com podríem fer-nos mal els uns als altres, colpejar-nos, insultar-nos, odiar-nos...?

Quan el papa Francesc va oferir el seu habitual discurs del migdia als fidels, al juliol de 2014, va parlar del centenari de la Primera Guerra Mundial i va dir que els seus pensaments estaven a Orient Mitjà, l'Iraq i Ucraïna en particular, informà Reuters. Segons l'agència, el papa, amb una veu que semblava fallir-se per l'emoció, va trencar el guió i va fer una crida directa per demanar el final dels combats.

"Si us plau, parin! Els hi demano amb tot el meu cor, és moment de parar. Parin, si us plau!". No caldria aplicar aquestes paraules a la nostra situació abans que s'obrin riscos de conseqüències imprevisibles?

Fraternitat sense atenuants

Jesús va dir als seus deixebles: "tots vosaltres sou germans" Mt, 23,8. Per a un seguidor de Jesús, la fraternitat és una crida essencial. La vida religiosa ho sap i vol viure-la profèticament. La constitució de comunitats no es basa en simpaties prèvies, sinó en la confluència en la sintonia amb el Crist. Les comunitats han d'evitar convertir-se en corretges de transmissió de les forces socials contradictòries. Estan cridades a esdevenir propostes profètiques que, sense anul·lar la realitat existent, volen superar-la en un punt que està per sobre de les tensions habituals: la fe en Jesús, una fraternitat sense atenuants i una missió oberta a tothom. No s'ha d'oblidar mai la defensa dels drets humans.

Per altra banda, cal estar atent a les persones de les classes socials que puguin patir més: pobres, exclosos, marginats, gent gran... que en seran els primers perjudicats.

Una crida a la pregària

Com moltes comunitats fan diàriament, cal confiar en la força de l'oració. Ressona la pregària de sant Francesc: "Fes-me instrument de la teva pau".

Redacció d'Horeb

77 assemblea general de l'URC

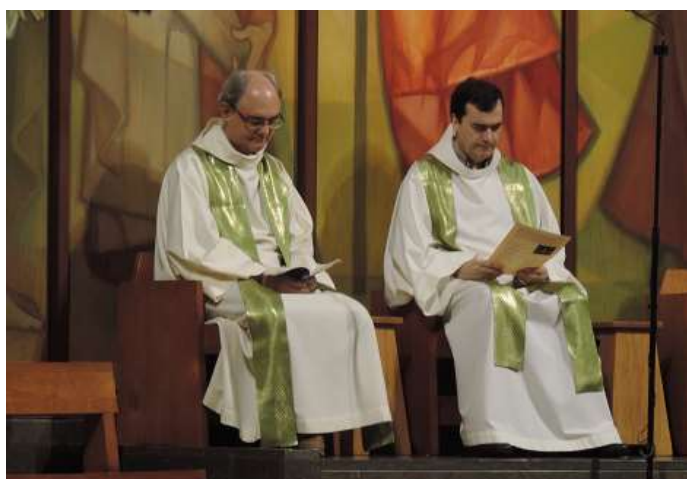
ASSEMBLEA GENERAL • URC

Unió de Religiosos de Catalunya

Pl. d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

77

Reunió	77
Data	19 d'octubre de 2017, dijous
Hora	De 1/4 de 10 del matí fins a 2/4 de 3 de la tarda, i dinar
Lloc	Seminari Conciliar de Barcelona, carrer Diputació, 231 - Barcelona
Convocats	Superiores i superiors generals, superiores i superiors provincials, abadeses i abats, priores i priors, delegades i delegats, delegats episcopals de Vida Consagrada, persones convidades
Ordre del dia	9.15 Acol·lida i lliurament del material – Vestíbul de l'accés principal 9.30 Eucaristia presidida per Mons. Romà Casanova – Capella central Assemblea general – Sala Sant Jordi OBERTURA 10.20 1. Obertura de l'assemblea. P. Màxim Muñoz Duran, president PRIMER MOMENT: ASPECTES ESTATUTARIS 2. Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de la darrera Assemblea 3. Presentació i aprovació, si escau, del pressupost 2018 SEGON MOMENT 11.00 4. Tema de reflexió, estudi i debat: Creure amb els joves a càrrec del G. Ramon Rúbies, marista Exposició. 12.00 <i>Descans</i> 12.30 5. Diàleg en grups i diàleg amb el ponent TERCER MOMENT 13.15 6. Algunes accions prioritàries de l'URC per al curs 2017-2018. Presentació i comentaris 7. Reflexions sobre l'actualitat CLOENDA 8. Informes breus 9. Torn obert de paraula 14.30 10. Cloenda de l'assemblea Dinar de germanor

Els eixos de la 77 assemblea general

Més enllà dels temes estatutaris, l'assemblea ha girat entorn de tres eixos: el futur sínode dels joves a través d'una conferència i debat sobre la joventut; les accions prioritàries de l'URC a través d'un diàleg sobre els seus continguts; i les reflexions sobre l'actualitat que vivim a casa nostra a través d'un compartir seré i profund per part dels participants a l'assemblea.

Aplegats en la celebració eucarística

L'eucaristia, presidida pel P. Màxim Muñoz, claretià i president de l'URC, tenia com a referent Sant Pere d'Alcàntara, que va gaudir de la gràcia d'una penitència admirable i d'una contemplació altíssima. La lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 3,21-30) i de l'evangeli segons Sant Lluc (11,47-54) amn una dura diatriba de Jesús contra els mestres de la Llei i els fariseus. Els cants, l'escolta, el silenci... s'articulen la pregària litúrgica comunitària.

Obertura de l'assemblea general

Obertura de l'assemblea

P. Màxim Muñoz, cmf
President de l'URC

La sala de sant Jordi acull, com habitualment, l'assemblea general. S'inicia amb una intervenció del P. Màxim Muñoz, president de l'URC. Tot seguit, el text de les seves paraules introductòries.

Benvolguts germans i germanes, superiors i superiores majors, delegats. Benvinguts a questa 77a Assemblea General de la nostra Unió de Religiosos de Catalunya. Dono la benvinguda especialment al Bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, Delegat de la Conferència Tarraconense per a la vida consagrada, que d'una forma constant i cordial ens va acompanyant en totes les Assemblees.

Atemptats de Barcelona i Cambrils

Ja gairebé no ens recordem, perquè han passat moltes coses després, però a mitjans d'agost un atac terrorista colpia el cor de Barcelona i Cambrils amb 16 morts i centenars de ferits. Era una possibilitat, però esperàvem que mai no es produís. L'URC com moltes altres

institucions eclesials i cíviques vam expressar en un comunicat els nostres sentiments de consternació, condemna enèrgica i solidaritat amb totes les persones sacsejades per l'atemptat: els morts i ferits, "els testimonis directes, els que se'n va poder escapar, els qui van acollir en els seus locals els qui fugien cercant refugi, els qui van atendre les víctimes i sobretot els familiars dels afectats"

Expressàvem també "el desig que tots els afectats trobessin la força i l'escalf que els permetés refer les seves vides" i el compromís "de continuar sent constructors de pau i de concòrdia i d'oferir l'ajuda que calgués". Acabàvem reafirmant la nostra ferma convicció "que l'amor, la justícia i la pau són molt més forts que l'odi, la violència i la destrucció".

Certament, al costat de la violència i el dolor profund que ha provocat, hi ha hagut el treball impecable dels professionals de la seguretat i de la sanitat, i una immensitat de gestos de solidaritat, de clam per la pau i la convivència pacífica, evitant la criminalització del col·lectiu musulmà. La manifestació massiva, l'eucaristia per les víctimes a la Sagrada Família i l'acte interreligiós foren mostres ciutadanes i creients molt significatives. Ens va impressionar a tots el gest del pare d'un dels nens assassinat d'abraçar l'imam d'una de les comunitats musulmanes de Rubí. El nen era un alumne dels Maristes. Un cop coneguts els terroristes, restava la pregunta de com era possible que joves aparentment tan integrats s'haguessin radicalitzat d'aquella manera.

Situació de conflicte a Catalunya

Així acabava l'estiu i començava un curs que tots prevèiem d'alta tensió política a Catalunya i efectivament, aquesta Assemblea la vivim en un clima social i polític molt delicat i tens, a causa d'un conflicte que porta mesos i fins anys covant-se i que fa poques setmanes ha esclatat obertament a diversos nivells: ciutadania, partits, governs, mitjans de comunicació, etc.

Renuncio a fer cap descripció de la situació. N'he fet referència en altres Assemblees. La vivim i patim tots el que estem aquí, és present en la relació entre els membres de les nostres comunitats, i en els diverses cercles que ens movem dins i fora de Catalunya. La primera constatació és que s'està vivim molt, massa podríem dir, des dels sentiments, perquè afecta a fibres molt profundes, de forma que se'ns fa molt difícil l'objectivació de la situació i el diàleg serà.

Cadascú té la seva postura, els seus arguments, que reforça amb les seves fonts d'informació. Ens trobem davant "relats" diametralment oposats sobre els mateixos fets, segons l'opció de cadascú.

Crec que és bo que ens preguntem si el fet de ser cristians i religiosos està influint de forma important en la nostra posició i en la manera d'expressar-la i de defensar-la, o estem actuant com ho faria qualsevol altre ciutadà.

(...)

Tot plegat ens fa plantejar seriosament si és que hi ha temes sobre els quals la fe i la vocació que ens uneix no aconsegueix d'aportar-nos més capacitat de diàleg, respecte i profunditat que ens permeti d'oferir-nos i d'oferir espais on sigui possible un intercanvi serà que ens ajudi a confrontar raons i sentiments. També a nivell d'església tendim a pensar que només

una de les posicions és legítima i l'altra no. Crec que en aquesta qüestió, com en d'altres, s'han produït intents d'instrumentalitzar l'Església, per una banda i per l'altra: se la lloa quan defensa les pròpies posicions i es critica, fins de forma furibunda, si no les recolza.

Després tindrem ocasió de compartir, en un clima de serenor, llibertat i fraternitat, com estem vivint aquesta situació. Però deixeu que em preguntí: què ens podia aportar la fe, l'evangeli de Jesucrist en la postura que cadascú decideixi de prendre?. Crec que almenys

hi ha dos aspectes en les que hauria d'influir-hi: en primer és la motivació: el que jo defenso està en la línia del que creiem en consciència que afavoreix millor el bé comú, la construcció d'una societat més d'acord amb els valors de l'evangeli? El segon és la forma en què expressem o "defensem" la nostra postura: ho fem des de les actituds evangèliques del respecte, el no jutjar ni condemnar, el diàleg i l'esforç de comprensió de l'altre, amb actitud pacífica i no provocada per la rancúnia o la revenja?

Podem dir-hi alguna cosa més? Hi ha alguns criteris una mica més concrets que podrien ser compartits per tots en aquests moments, encara que no assoleixin la unanimitat?

Jo crec que el punt de referència han de ser els comunicats dels nostres Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense. Les de setembre de 2015 i les darreres del *20 de setembre de 2017, recolzat i citat pel comunicat que una setmana després va fer l'Executiva de la CEE.*

Els nostres Bisbes afirmen

- la realitat nacional de Catalunya
- La necessitat d'"escollar les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional"
- la legitimitat moral "de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles". I podem afegir que, en conseqüència, cap d'elles es pot arrogar ser l'única possible des del cristianisme.
- La necessitat "d'avançar en el camí del diàleg i de l'entesa, i de la no confrontació, del respecte als drets i les institucions, ajudant a que la nostra societat sigui un espai de germanor, de llibertat i de pau".
- El ser, com a Església, "ferment de justícia, fraternitat i comunió".
- L'oferiment com a Església "per ajudar en aquest servei en bé del nostre poble".

L'actuació de la policia el dia 1 d'octubre fa afegir un element que és llegit de forma diferent per les diverses posicions, perquè crec que bastants de nosaltres podem assumir el que van dir en el seu comunicat de l'endemà els abats i abadesses de Catalunya:

"La situació de violència que es va viure ahir a Catalunya és deplorable; la resistència no es resol amb violència, sinó evitant d'arribar a aquesta situació extrema amb un diàleg sincer i pacífic entre les parts en conflicte; urgeix trobar una sortida pacífica i democràtica

Condemnarem sempre la violència, sigui física, verbal o la que suposa negar la realitat, i lloarem una resposta sempre cívica i pacífica. Expressem el nostre rebuig a l'ús innecessari de la força per part de qualsevol grup o poder públic, que ha de ser el primer garant dels drets dels ciutadans. Preguem per la pacífica i constructiva solució de qualsevol legítima reivindicació, no tornant a ningú mal per mal, sinó mirant de fer el bé a tothom (cf. Rm 12,17). Preguem perquè els polítics cerquin solucions i no deixin enquistar un problema que per la força, com la viscuda ahir, o amb posicions maximalistes, sols s'agreuja. Preguem més que mai per la pau social i el respecte als drets individuals i col·lectius de tots i cadascun dels ciutadans”.

Tenim, doncs, un repte gens fàcil com a religiosos i religioses: ser instruments d'aquest diàleg sincer i pacífic des dels valors evangèlics entre nosaltres mateixos i amb les persones i col·lectius més propers.

I per acabar la reflexió sobre aquest tema crec que és molt important tenir en compte que, més enllà de les diferències, fins i tot profundes, que podem tenir en temes tan complexos i fins i tot conflictius com aquest, hi ha realitats i valors molt més importants que ens uneixen en cadascuna de les comunitats i entre les comunitats de la congregació i de tota l'Església : la fe, la vocació, la missió, la prioritat dels més febles, la lluita per una societat més justa, solidària i fraterna, la denúncia del que ataca la dignitat de les persones i dels col·lectius.

... I la vida continua

Però la vida de les nostres comunitats i Congregacions és més àmplia que tot el que hem comentat. Com és habitual, es van succeint els diversos capítols generals i provincials, que són sens dubte moments molt intensos d'avaluació, discerniment, projecció i elecció de nous equips de govern, i que ens enriqueixen a tots, més enllà de les Congregacions que els celebren.

Continua la reestructuració d'organismes, especialment a Europa. El discerniment no és només com optimitzem els recursos i adaptarem les estructures, sinó com responem a la forta interpel·lació a la vida cristiana i religiosa que rebem d'una societat secularitzada, però alhora plurireligioses i en recerca d'espiritualitat i de sentit. No tenim sempre tota la certesa que voldríem, però sí que tenim moltes ganes de ser fidels i autèntics. Caldrà anar revisant i compartint les experiències realitzades.

A nivell eclesial tenim a l'horitzó el Sínode sobre els Bisbes sobre “els joves, la fe i el discerniment vocacional”. Sens dubte la transmissió de la fe a les noves generacions és un repte impressionant que tenim com a Església i com a vida religiosa. Hi estem treballant força. Aquest cap de setmana, per exemple, ha estat abordat per les 47è Jornades de Pastoral Juvenil Vocacional organitzades per CONFER. Avui també en parlarem, amb l'ajuda del marista Ramon Rúbies. Preguem Déu que ens ajudi a encertar el plantejament i a superar formes obsoletes d'abordar-lo.

Ens alegra la celebració de diversos aniversaris de la Fundació de diverses Congregacions. Motiu d'acció de gràcies per la vitalitat i fidelitat creativa dels diversos carismes, no només

entre els religiosos i religioses, sinó també entre la multitud de laics i laiques que també se'l senten seu.

- 400 Escolapis
- 225 Hospitalàries de la Santa Creu
- 200 anys Maristes
- 200 anys Jesús-Maria

I també ens omple d'alegria i d'encoratjament les canonitzacions i beatificacions de fundadors i membres de les nostres Congregacions, que l'Església ofereix com a models de vida cristiana

- Canonització, el 15 d'octubre, de l'escolapi FAUSTINO MÍGUEZ, fundador de l'Institut Calassanci les Filles de la Divina Pastora.
- Beatificació, el 21 d'octubre, de 109 màrtirs claretians de la guerra civil a la Basílica de la Sagrada Família.

D'altra banda ens hem de felicitar pels projectes intercongregacionals, especialment els internacionals, que es van desenvolupant, sobretot en zones de frontera o "perifèria". Ja coneixem els del Sudan del Sud o el projecte "Fratelli" al Líban, portat terme per Maristes i La Salle. Ara s'està iniciant un altre en la frontera entre Àfrica i Europa per part de tres Congregacions: la Companyia de Santa Teresa, Jesús Maria i el Sagrat Cor. De moment comencen l'experiència a Tànger per prendre contacte amb la realitat i decidir la ubicació i altres detalls del projecte.

Finalment, ens alegrem de l'ordenació dels dos bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Antoni Vadell. Preguem Déu perquè els inspire i sostingui en el servei eclesial al què han estat cridats i esperem poder-los invitar en alguna Assemblea.

Enmig, doncs, de les nostres inquietuds i preocupacions, però també del goig i de l'esperança, iniciem aquesta Assemblea General. Que sigui ben profitosa per a tots.

Màxim Muñoz Duran, cmf, President de l'URC

Primer moment.- Aspectes estatutaris

En aquest primer moment, després de l'obertura, es tracten dos aspectes estatutaris: la lectura i aprovació de l'acta de la reunió anterior i la presentació i aprovació del pressupost de 2018. Ambdós continguts corren a càrrec del G. Lluís Serra, com a secretari general i administrador de l'URC.

1. Es procedeix a la lectura i a l'aprovació de l'acta de la darrera assemblea general, que se celebrà el 16 de març de 2017. Ocupa dotze pàgines, i a més de l'acte s'hi inclouen tres annexos (paraules introductòries, el DAFO i el llistat de participants. S'aprova per unanimitat.
2. Es presenta el pressupost econòmic de l'URC per a l'any 2018. A més de recordar els criteris generals del model econòmic de CONFER, es presenta el pressupost de 2017, el balanç provisional de gener a setembre de 2017, ambdós inclosos, la previsió del balanç fins al 31 de desembre de 2017 i el pressupost de 2018, que una vegada tancat el balanç definitiu, podrà reajustar-se. En aquest cas, es presentaria a una ratificació a la propera assemblea de març.

Segon moment.- Tema de reflexió, estudi i debat: “Creure amb els joves” a càrrec del G. Ramon Rúbies, marista.

Creure amb els joves

Assemblea de la URC 19/10/2017
Ramon Rúbies Benet, germà marista

Germà Marista de la comunitat de Sants.

Actualment és conseller provincial i sotsdirector de l'Escola Anna Ravell del Poble Sec.

Durant 10 anys, del 2006 al 2016 a l'equip de pastoral marista i 9 anys com a coordinador de l'equip.

Acompanyant de grups de joves universitaris.

Llicenciat en Biologia (UAB) i Llicenciat en Teologia Pastoral (UPS – Universitat Pontificia Salesiana)

1. Introducció

Creure, perquè volem parlar de les creences que fan moure el cor de les persones (i el nostre) i perquè aquesta creença (la fe) per nosaltres és un tresor molt gran que ens sedueix, ens enamora, ens fa moure, ens fa sortir (Papa Francesc). En volem parlar perquè aquesta nostra fe en Jesús i el seu Evangeli, ajudats per l'Esperit que fa més que nosaltres va molt més enllà i ens impulsa a ser-ne testimonis, a evangelitzar, a anunciar l'alegria de la nostra fe.

Els joves, en parlarem... de com són (o com els veiem nosaltres), els joves són com són i si són una cosa és que com en tots els temps tenen inquietuds il·lusions, ganes de viure (la seva vida) i tenen ganes de “sentir”, són cercadors, com tots nosaltres, d'amor, de veritat i de sentit.

Amb. Amb aquest “amb” volem fer notar un estil de creure. Si volem comunicar, fer descobrir, ajudar a treure de dins aquest tresor que tots portem i que no ve de fora hem de fer-ho amb ells. Només amb ells al seu costat. En el sentit que parlem i que volem enfocar aquesta reflexió aquest “amb” ens parla de caminar amb ells, com Jesús a Emmaús que es posà a caminar amb ells perquè fossin els dos deixebles qui el descobrissin. Aquest “amb”,

per tant, ens parla de respectar el ritme de caminar, de suggerir, d'acompanyar, de no imposar, de conèixer, de parlar un llenguatge que entenguin...

Perquè personalment creure amb els joves em configura com a religiós i com a germà marista, com a seguidor de Jesús. Perquè estar amb els joves et fa estar despert, et fa sortir de la comoditat, t'interpel·la (la forma de viure, de relacionar-nos) i et fa viure l'evangeli amb més radicalitat.

2. Parlar dels joves

No és fàcil “parlar dels joves”, encara que es multipliquin els estudis, encara que sentim la necessitat de conèixer-los. Perquè la majoria de nosaltres no som joves. És difícil convèncer-nos que moltes coses el jove pensa o fa no ho entendrem del tot. Sense adonar-nos els usem com a terreny gratuït de les nostres projeccions i justificacions d'adults.

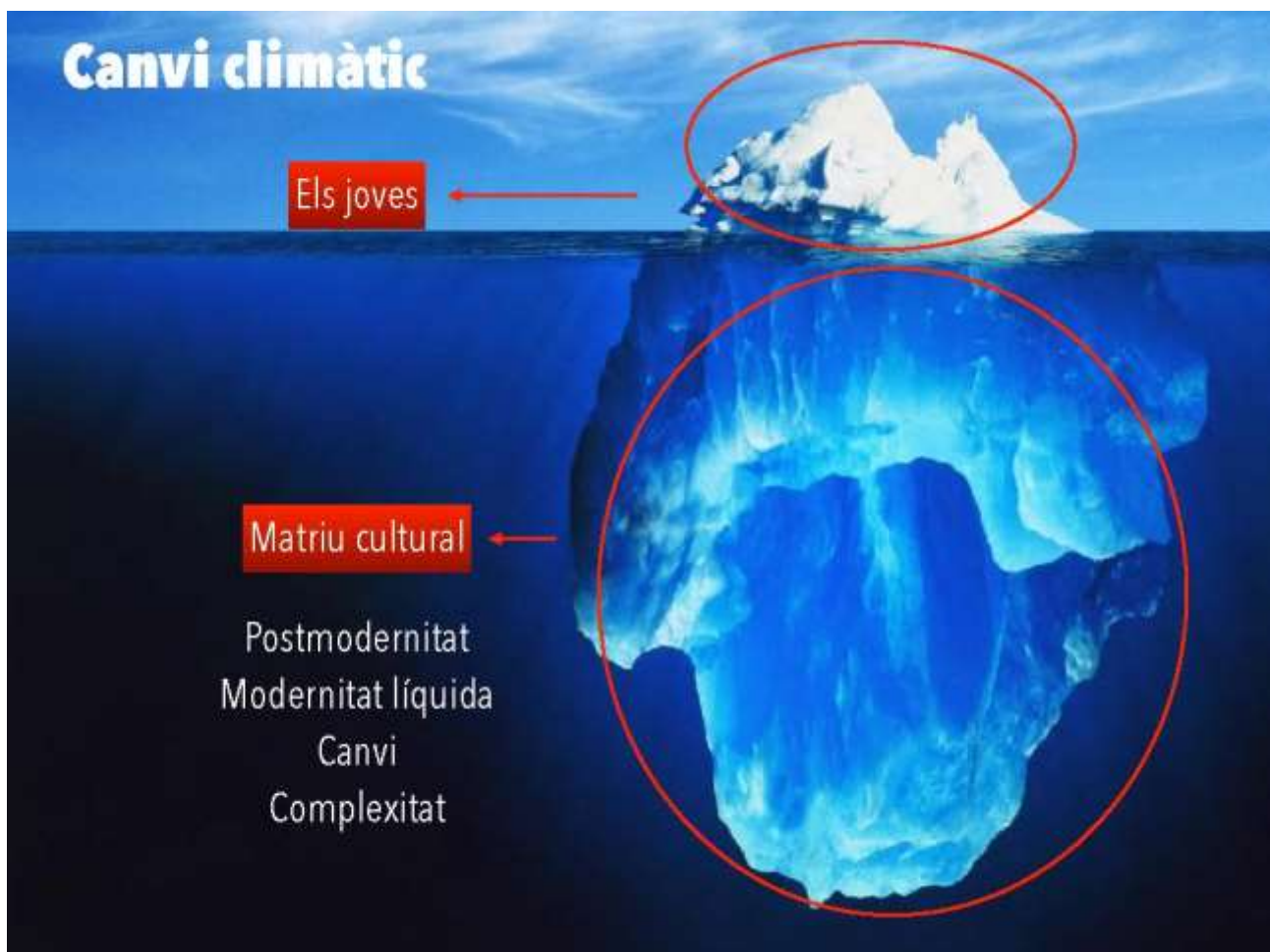
No existeix “la joventut”, sí existeixen els joves. Si hi ha algun aspecte per caracteritzar-los genèricament és la diversitat i la pluralitat. D'altra banda, “ser jove avui” és sempre una realitat més relativa (cada vegada menys relacionada amb la biologia i més amb la cultura i la societat).

El debat entorn dels joves ha constituït un dels temes amb els quals la societat ha reflectit sobre si mateixa: no existeixen problemes juvenils sinó problemes socials que es reflecteixen en els joves. Joventut i societat constitueixen un binomi en desacord constant.

En cada temps s'invoca un aparent divorci amb la finalitat de justificar la visió social dels joves.

Exemple: “Els joves d'avui no són com els d'altres èpoques; aquells eren respectuosos amb la gent gran, generosos i honrats, però els d'avui estan envaïts per la dispersió, són d'ànim tou, relliscós i fàcils de caure en els enganys... tenen de tot, són jugadors i malbaratadors.” *Salustio Cayo Crispo (86-35 a.C.), Conjuración a Catalina, XIII, 2-3; XVI, 5-6.*

3. El canvi climàtic cultural (imatge de l'iceberg)

En el context socio-cultural contemporani s'adverteixen una sèrie de processos que han fet canviar el món i les mutacions que s'estan produint arriben fins al cor de la vida dels homes i dones del nostre temps. Les creences i els valors, en qüestions molt fonamentals de la vida, són completament diferents a les creences i valors que han donat sentit a la vida de generacions passades. «Estamos cambiando de mundo y de sociedad. Un mundo desaparece, y otro está emergiendo, sin que exista ningún modelo preestablecido para su construcción». *Proponer la fe en la societat actual (Carta de la Conferència Episcopal francesa als catòlics del seu país, 1996)*

Aquests canvis han afectat de ple al que, fins al moment, havia funcionat com referent en la construcció social de la identitat de les persones: «les ideologies com models de societat i les morals com projectes generadors de vida». La complexitat social és la característica predominant. Neix del fet que la societat ja no està organitzada entorn a un únic centre sinó

entorn d'una pluralitat de centres que donen als valors socials una legitimitat parcial i precària.

Per poder interpretar el “canvi climàtic”, especialment per les joves generacions ens ajudarà la imatge de l'iceberg. En la part oculta sota l'aigua ens trobem la matriu cultural de la qual sorgeixen els criteris de vida, les actituds i els comportaments de les persones, l'imaginari religiós, tot el que, en certa manera, ens condiciona com a persones que viuen en una societat concreta com la nostra en aquest moment de la història. La part visible de l'iceberg, molt més petita i que surt a la superfície trobem els joves. Aquesta part exterioritza de forma lliure i espontània les formes de vida que els adults oculten o no s'atreveixen a expressar. En les nostres societats la persona (el jove) està sotmesa a un bombardeig d'informació i de possibilitats que produeix un model d'identitat fragmentada, complexa i en continua evolució.

Si la definíssim amb una paraula podríem dir que la nostra matriu cultural actual és complexa posat que són molts factors que la influeixen. Aquesta complexitat neix del fet que la societat ja no està organitzada entorn d'un únic centre sinó al voltant d'una pluralitat de centres que donen als valors socials una legitimitat parcial i precària.

En dirigir la mirada a l'entorn en el qual ens movem poden observar-se diversos fenòmens de profund calat:

- S'ha produït una ruptura radical amb les tradicions de sentit en les noves generacions.
- El context cultural es caracteritza per un enorme pluralisme de cosmovisions i per una situació de canvi permanent.
- En la modernitat, líquida segons Bauman, la societat es basa l'individualisme i s'ha convertit en alguna cosa temporal i inestable que manca d'aspectes sòlids. Tot el que tenim és canviant i amb data de caducitat, en comparació a les estructures fixes del passat. Tot és efímer, por al compromís.

4. Les generacions (segons la relació amb les tecnologies i amb el món digital)

Els joves viuen en un món creat per les generacions precedents. Volent o sense voler, han d'elaborar el seu propi projecte de vida utilitzant els models i els instruments que la cultura social posa a la seva disposició.

Segons diferents estudis sociològics sembla que avui definir al jove com una situació transitòria entre la infància i la vida adulta, en la qual cap persona havia de quedar-se, s'ha quedat obsoleta. La joventut en l'actualitat és un període de vida massa llarg. En la nostra societat hi

ha ocupacions, espais, temps, activitats i identitats, que són per a estar arrelats en la joventut. No serveixen per a passar a cap situació existencial. Si abans la joventut es delimitava per ser l'avantsala a la incorporació definitiva al món laboral i la formació d'una

família, una llar pròpia, avui, a causa de diferents transformacions socials, ambdós objectius es compleixen en edats més avançades. Es produeix un “efecte acordió”: el tram biològic juvenil es perllonga per dalt i per baix.

Tipus de generacions segons la relació amb les tecnologies i amb el món digital:

- Baby boomers (1946-1960)
- Generació X (1961-1980)
- Generació Z (mil·lenials) (1981-1995)
- Generació Y (Després de 1995)

5. Aspectes que generen la identitat dels joves

1. El subjectivisme i el món emocional (emojicons).

Amb la postmodernitat la subjectivitat s'ha desenvolupat cap a una èmfasi del hiper-individualisme que condueix a l'exploració i experimentalisme hedonista que té com únic fi el jo i que es manifesta en el relativisme ètic, el “presentisme” (viure sense un projecte) i en la fragmentació de la identitat que no permet una experiència existencial unitària.

- Generacions que són felices, ho han tingut tot.
- Satisfets amb la seva situació vital (en general)

- Importància d'allò afectiu i emocional. Tot ha de passar el filtre de la dimensió emocional.
- Recerca individualista de propostes pràctiques de la vida.

2. **El selfie: Imaginació mediàtica i realitat desvirtuada.** En la vida social actual la imaginació ha pres un paper inèdit: ja no es veu com una obra de la fantasia, com forma d'evasió, sinó com una forma d'acció individual i social. En aquest context les xarxes socials s'han convertit en un recurs imprescindible per a la construcció de la identitat de les persones. Així la realitat es desvirtua. Les persones estan convençudes de conèixer quan, realment, només és capaç de reconèixer.

- Tipus “d'Influencers” del món juvenil
- La religió dels “mil·lenials”: Déu és la vida y youtube és el seu profeta.

3. **El consumisme com a dada cultural assumida.** El consum ha passat a ser un element imprescindible de l'horitzó cultural i un procés generador d'identitat en el sentit que ha estès la creença que tot el que s'experimenta com necessitat o desig pot estar a l'abast. I del “es pot” es passa, inconscientment, a l'existència: ha d'estar a l'abast. Els objectes de consum es posen en estreta relació amb la identitat del

jove, amb els seus valors i estils de vida involucrant les seves esferes afectives, emotives i simbòliques.

«La meta del poseer y disfrutar (doctrina) se convierte en horizonte que orienta y motiva el esfuerzo de cada día (ética) [...] Los fieles acuden a su compra semanal (verdadero precepto) o del “último domingo de mes” a las nuevas catedrales de los centros comerciales, que viven su mayor apogeo con ocasión de las grandes fiestas de “comunión obligatoria”: Navidades, días del padre, de la madre o de los enamorados... (liturgia) Sin contar con la masiva presencia de los nuevos iconos publicitarios y televisivos o el nuevo santoral de ídolos del deporte, de la canción o la “jet set”. El consumo genera una sensación de orientación y pertenencia (como las iglesias). De ahí la sensación de exclusión social aguda que padecen aquellos que no pueden sentarse a la mesa de su salvación.»

Pedro J. Gómez Serrano

4. **De la moral “brúixola” a la moral “radar”.** El model de persona que construeix la seva identitat i orienta la seva vida segons la brúixola sap exactament on està i com és el nord que indica la meta suprema del camí humà. Aquest nord existeix per si mateix, és fix i universal, és a dir, està fora del propi individu i és igual per a tots. El model de persona que construeix la seva identitat amb el radar no té un punt fix des del qual orientar-se. Actua amb respostes sempre noves i canviants d'acord amb el que es troba en el camí. S'orienta en la vida mitjançant informacions dinàmiques i subjectives i no per normes fixes i objectives. Van llançant i rebent continus

missatges i signes i, segons la tornada van modificant amb clau la seva posició. No tot és igual perquè res és estable i definitiu. La forma que tenen els joves de construir la seva identitat és la del radar ja no en relació a sistemes ideològics clars, durs i forts sinó en relació al pluralisme cultural interioritzat que deixa un ampli marge a la provisionalitat i a l'atzar de les coses tal com vénen. Els radars informem d'on estem i on estan els altres però no cap a on ens dirigim.

5. **El present com a criteri.** El cinquè procés generador d'identitat té a veure amb les coordenades dominants en les quals es viu la temporalitat en les nostres societats: el present com únic criteri de realitat. Per als joves el passat no entra en la memòria sinó que és "present esdevingut" i el futur una preocupació dels adults allunyada del seu horitzó vital. S'experimenta

com una espècie de present ampliat. Així la identitat és el sentiment de compartir uns determinats signes d'identificació mòbils, potencialment intensos, repetitius i provisionals. D'aquí la importància de les modes, de les iconografies, de la música i dels espectacles esportius. Si la vida –el present- és això, el més lògic i coherent és no estar molt compromès. El temps no es gestiona, es consumeix.

6. La religiositat i la fe dels joves

Pel que fa a la religiositat, els joves, no constitueixen una tipologia molt diferent al que viu la societat, més aviat manifesten, sense embuts ni controls, les claus culturals i de sentit que els seus adults contemporanis viuen. Són, com en el cas de l'iceberg, la part emergent i manifesta del que succeeix a l'interior de la societat.

Els estudis sociològics sobre la religiositat dels joves vénen a corroborar el que abans hem analitzat com fet cultural: d'una banda el declivi de la religiositat institucional i per una altra, el renéixer d'un tipus de religiositat difusa, una espècie de bricolatge religiós o còctel Acolim com a resum una cita del sociòleg Javier Elzo: «Hi ha una demanda de religiositat, si cal parlar així, al mateix temps que una desafecció de la dimensió institucional de la religiositat [...] com a denominador comú de la religiositat juvenil podríem destacar la demanda de sentit, d'utilitat, de resposta a requeriments personals i socials més que el compliment de determinades normes el contingut de les quals se'ls apareix, potser incomprensible, caduc, irrellevant i no plausible. En aquest sentit la demanda a l'església la situen clarament en l'àmbit de la religiositat com a ressò i resposta a les preguntes primeres i últimes, tant a nivell individual com col·lectiu, i no com instància normativa de codis de conducta» .

Els joves viuen una forma de religiositat marcada per la decadència de la religiositat institucional (divorci asimètric) i pel renaixement d'un tipus de religiositat difusa, una espècie de bricolatge religiós o còctel espiritual que "el consumidor religiós" es confecciona al seu

gust de forma individual. Avui, ens trobem en una situació de mercat “lliure”. Pel que el “consumidor religiós” tria les seves creences amb major llibertat, encara que mai total, a causa del pes de les tradicions, els ambients, les seves pròpies experiències i els records de la seva primera socialització religiosa. En aquest procés d’elecció intervenen, principalment tres factors:

Per això la característica més important del sistema de creences religioses dels joves és la fragilitat ja que, segons l’inexorable “mercado religiós”, s’accepten unes creences que venen més de gust i es deixen les altres.

En conjunt, els joves no refusen plantejaments seriosos, ni són aliens, en general a plantejaments de cert fons, a qüestions vitals. La imatge que es desprèn dels nois i les noies no és tan frívola o intranscendent com, de vegades, pot semblar o es vol mostrar. El pas

d’aquesta “certa inquietud” a actituds i conductes operatives és altra qüestió i possiblement la dinàmica pragmatista i altres tendències cap a l’hedonisme més forts eclipsin les inquietuds profundes cap a assumptes transcendents.

Finalment, sembla que entre els joves triomfen els succedanis no religiosos de salvació (“religions de substitució”). Una agrupació de les experiències que més ajuden a viure a les noves generacions són les “relacions amb els altres i el triomf personal” seguides d’aquelles que s’han agrupat en el “materialisme” i també les

experiències de “diversió”. Han desplaçat la seva recerca desenvolupant una “religió a la baixa” que subratlla el desafecte per la institució, per la “privatització” de la religió i per una espècie de bricolatge de creences que barreja elements de les més variades tradicions religioses i espirituals.

Així sembla que ho viuen els joves, avui. Pràcticament la meitat dels adolescents i joves espanyols de 15 a 29 anys es considera creient cristià però “a la seva manera”. La reconfiguració que fan els joves de la religió i la fe, José Luis Moral l’ha anomenat “cristianisme humanitari i autònom” per respondre a aquestes dues característiques fonamentals :

- Humanitari. Els joves accepten a Déu, diuen que creuen i li resen (a la seva manera). Però entenen que és veritablement religiós qui és honorat, ajuda als necessitats i, segons aquestes claus, es pregunta pel sentit de la vida.
- Autònom. Els joves no són “eclesials”. La pertinença a l’Església institució, no forma part dels requisits de la seva identitat cristiana, viuen la seva fe amb autonomia.

El canvi d’època en el qual estan immersos no només comporta un nou estat de consciència sinó que inclou també la gestació d’una manera inèdita d’ésser i viure en el món. Els joves, a la seva manera, anticipen aquest “nou individu” . El rerefons de la situació cultural actual sembla debatre’s entorn a dos qualificatius que ho poden definir: declivi i incertesa . En

aquesta situació que sembla tenir un “ordre sense fons” davant el qual els adults dissimulant la inseguretat, sembla que giren l’esquena, els joves es llancen a la recerca de sentit per a aquest nou ésser humà. Podríem destacar tres valors fonamentals en la joventut actual que podem llegir amb aquesta clau i com oportunitat de diàleg. Són com tres desafiaments a la vida eclesial en forma d’eslògan :

1. **“Be free”**: En primer lloc està el desig de ser lliures. Els joves valoren profundament la llibertat. Però existeix una forta ambigüitat en la manera juvenil de percebre-la: una llibertat a la carta, centrífuga, sense compromisos estables, desvinculada del bé comú. Una llibertat-de però no una llibertat-per a, sense projecte propi, una “sensació de llibertat” que, alhora, atrofia la capacitat d’exercir aquesta mateixa llibertat.
2. **“Ponting”**: Símbol d’un altre dels valors essencials dels joves: fer alguna cosa, vaig veure-viure l’instintiu, fer cas als impulsos immediats, gaudir, no haver de donar raons per a fer el que m’apeteix... (brúixola i el radar). Els joves d’avui no tenen un nord fix al que seguir, sinó més aviat experimenta diferents coses, prova, rep estímuls diversos.
3. **“Connecting people”**: Potser el símbol juvenil per excel·lència d’aquest moment, el telèfon mòbil i la sensació d’estar sempre connectats. Enmig de l’anonimat (i de la soledat), el telèfon mòbil, les macrofestes, Internet, xarxes socials (instagram, youtube), els concerts de música, el botellón... ofereixen tantes oportunitats de trobar-se amb uns altres, de sentir-se acompanyats, d’experimentar vincles (encara que siguin virtuals).

Tres eslògans que sintetitzen la forma d'ésser i de viure dels nois i les noies d'avui, d'aquest "nou individu" que va sorgint fruit de les profundes transformacions en curs en la nostra societat. Per això, com afirma José Luis Moral, en el seu profund desig de "recerca de sentit" els joves són **metàfora i profecia** d'aquest canvi. Amb les seves formes i comportaments fan arribar un missatge clar: les queixes pel mal estat que els volem deixar el món (guerres, injustícia, sense sentit...). Les noves generacions carregades d'escepticisme, pluralisme i adaptabilitat ens estan fent veure que ni la religió, ni la forma de creure, ni l'església dels adults els interessen ni els concerneix. Perceben a les institucions com mantenidores d'una façana sense res darrere, com estructures i principis en els quals aquesta mateixa societat creu poc i practica menys. Altra clau que podem llegir en la vida dels joves és la profecia que demanda acollida, que denuncia la seva exclusió i que expressa, sobre tot, un profund desig de sentir-se reconeguts i necessaris.

És possible que els símptomes del "cristianisme humanitari i autònom" marqui el tipus de religiositat del futur. Molts estudiosos, d'una manera o d'un altra així ho indiquen. Alguns amb prudència, altres amb força, tots acaben concloent una sèrie de canvis que sintèticament exposem:

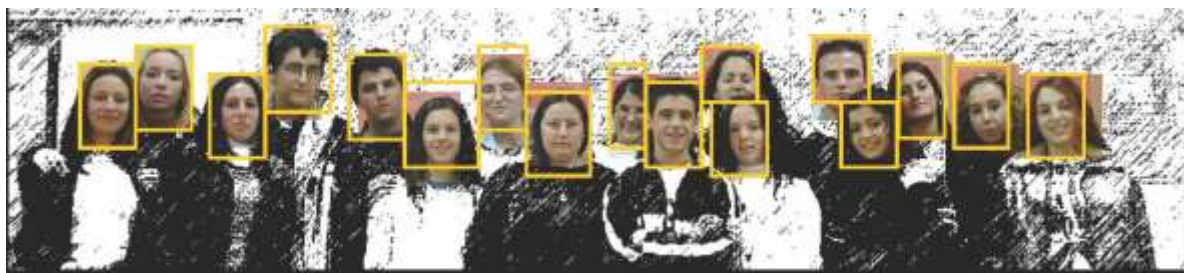
- Un declivi de les creences religioses tradicionals i una preocupació creixent pel significat i el sentit de la vida.
- Una religiositat que posa l'èmfasi en l'individu. La persona concreta, amb les seues gustos i la seva capacitat d'elecció, seria la qual tria i determina el tipus de religiositat. Una religiositat des-institucionalitzada.
- Una religiositat que passa per l'experiència afectiva. Val el que s'experimenta; el sagrat, el religiós, es valida si passa el "test" de l'experiència personal, afectiva, emocional i que donarà lloc a grups i comunitats emocionals.
- Una religiositat que ofereix una salvació «aquí i ara» i que s'ha d'experimentar mitjançant la integració personal, el benestar corporal, psíquic i espiritual. Ja es veu el caràcter pragmàtica, utilitarista, individualista i temporal que té aquest tipus de "salvació".
- Una religiositat sense problemes d'ortodòxia, on preval un fort eclecticisme. Aquesta nova religiositat està feta de matisos obtinguts de diverses fonts: l'ecologia i el pensament científic suposadament últim, l'esoterisme i les tradicions orientals, el cristianisme i la psicologia transpersonal...
- Una religiositat que ha deixat de costat el cristianisme institucional sense escarafalls ni agressivitats, gràcies a una valoració relativista de la tradició cristiana com una més entre moltes altres.

7. Com els acompanyem?

1. Model del puzzle i model de les peces de fusta

Una imatge de dos jocs infantils ens situa de com afrontar-ho (José María Rodríguez Olaizola). Un és una construcció de fusta. Consta de moltes peces de formes i grandàries diverses, i l'objectiu és erigir una torre. El repte és anar posant les peces fins a arribar a dalt. Evidentment hi ha diverses formes d'arribar fins a dalt però tots els camins reproduïxen una lògica que comença per posar les peces més grans a la base, i després anar pujant amb les peces petites. En canvi, si prenem un puzzle que reproduïx un paisatge de cel, muntanyes, cases i riu, veiem que hi ha multitud de petites peces. És ben possible que es comenci col·locant el marc, però una vegada fet això, i suposant que agrupis les peces per colors –encara que també podries fer-ho per formes–, els camins són molts. Hi ha qui començarà pel cel, i qui es llançarà primer a les cases, molt més identificables... O a l'inrevés. El cas és que el puzzle va cobrant forma d'una manera molt més difusa: ara això, després això altre... va deixant veure formes i al temps enormes buits. Fins a arribar al final en què es veu la imatge completa. Sembla que la pastoral avui dia ha de ser molt més com el puzzle. Suposat un marc mínim, després cal anar començant a posar peces –de vegades disperses, difuses, i col·locades amb lògiques diverses–.

2. La vida quotidiana dels joves com a “lloc teològic”. Els joves, lloc de trobada amb el Déu de la vida

La vida dels joves com a “lloc teològic”

Els joves, lloc de trobada amb el Déu de la vida

Per una educació en la fe (pastoral juvenil) coherent i profunda no n'hi ha prou amb una interpretació sociològica o fenomenològica de la praxis cal tenir un “lloc teològic” que permet una lectura creient i una interpretació crítica de les experiències de fe en la mateixa comunitat eclesial.

Referint-nos a la pastoral juvenil troba el seu “lloc teològic” en la vida quotidiana dels joves (en el seu rostre).

Com els acompanyem?

Per una educació en la fe (pastoral juvenil) coherent i profunda no n'hi ha prou amb una interpretació sociològica o fenomenològica de la praxis cal tenir un “lloc teològic” que permet una lectura creient i una interpretació crítica de les experiències de fe en la mateixa comunitat eclesial.

Referint-nos a la pastoral juvenil troba el seu “lloc teològic” en la vida quotidiana dels joves (en el seu rostre). La quotidianitat és la trama “normal” en la vivència d’una persona. El subjecte s’inscriu en la quotidianitat com a forma de vida, és a dir, com allò que normalment fa, diu i sent en tant que aplica eficaçment un inestroncable conjunt de percepcions i significats a les seves vivències i experiències. Des d’aquí, per tant, Déu i l’home es tornen a trobar. La teologia pastoral afronta el repte d’integrar de manera correcta la fidelitat a Déu i la fidelitat a l’home.

Per això l’Encarnació es pren com a criteri fonamental de l’acció pastoral que està cridada a actuar la salvació que Déu vol per a tots els homes. En l’Encarnació descobrim que l’amor de Déu a la humanitat és tal que se’ns revela en la nostra pròpia humanitat i és la perspectiva fonamental que ens permet entendre tot “l’esdeveniment

Jesús” i el projecte de

salvació que Déu té per als homes. En aquesta correlació entre l’experiència concreta de l’home (del jove) actual i l’experiència cristiana fonamental, de la qual parla el Nou Testament i la successiva tradició cristiana d’experiència, es configura l’experiència de salvació per als homes i dones d’avui. La pastoral està cridada a continuar la salvació. Considerant el criteri de l’Encarnació com a model fonamental, la pastoral, duu a terme la salvació de l’home però abans que res “fent-los tocar” la bondat, l’acollida i l’amor de Déu en la seva existència concreta. Des d’aquesta perspectiva, la praxi cristiana troba una forma diferent de comprometre’s per i amb la salvació: posa en el centre la Pasqua però a partir de l’Encarnació. La vida nova neix de la creu però s’experimenta, inicialment, a través de signes que l’anticipen (José Luis Moral).

3. La pedagogia de Jesús: Es posà a caminar amb ells, Emmaús com a itinerari

L’itinerari de Jesús amb els dos deixebles en el camí d’Emmaús és un paradigma per a l’evangelització juvenil avui. En el camí d’Emmaús hi ha un itinerari de seguiment, on evangelitzador i evangelitzat recorren junts un cicle dinàmic de diàleg i descobriment. És dinàmic perquè es produeix «en el camí»: al carrer, a les cantonades, en les converses informals, en moments inesperats, a l’autobús, a la porta de les cases. En aquest camí trobem l’altre i l’acollim amb el cor del Ressuscitat. Aquest dinamisme es manifesta en la presència, típica d’una acció pastoral, al costat de la joventut. (*Inspirat del document Evangelitzadors entre els joves. Pastoral Juvenil Marista*)

PROXIMITAT I PRESENCIA.

Jesús mateix se’ls va acostar i es posà a caminar amb ells (Lc 24,13-15)

Amb Jesús, tot comença amb el gest de proximitat cap als deixebles entristits, respectant el moment personal i grupal/comunitari que estan vivint. Això és el que anomenem «inculturació»: entrar en la realitat de l'altre. Caminar al costat de la persona, allà on és ella; fer-se càrrec dels processos personals i dels moments històrics viscuts pels grups i les comunitats. Partint de la realitat concreta i inserits

en aquesta realitat, fem de l'evangelització juvenil un procés vital que no es produeix només al temple, sinó en la vida diària i en la convivència fraterna.

ACOLLIDA INCONDICIONAL.

Els deixebles veien Jesús «però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo» (v. 16-17)

Jesús respecta el moment de ceguesa que els deixebles estan vivint. No els recrimina que no el reconeixin. Al contrari, fa palesa la humanitat de la seva pedagogia: escolta, interroga i comparteix. No imposa la seva visió dels fets, sinó que els escolta per comprendre el que estan vivint. Jesús ens mostra que la trobada amb l'altre és diàleg, escolta dels seus interrogants, atenció al que viu. No és una pedagogia de respostes preparades per endavant ni de propostes predefinides. El procés d'inculturació continua, prenent en consideració les necessitats de les persones que viuen en aquestes circumstàncies. D'aquesta manera, els joves se senten aollits i són capaços d'acollir ells mateixos, de manera autèntica, uns altres joves. Que la proposta cristiana sigui també una resposta a unes qüestions reals, sorgides veritablement de la inquietud de les persones del nostre temps, i no com «una solució» a prefabricada a problemes que ningú es planteja.

LLIBERTAT I CONFIANÇA.

Li van explicar tot el que havia passat (v. 18-24)

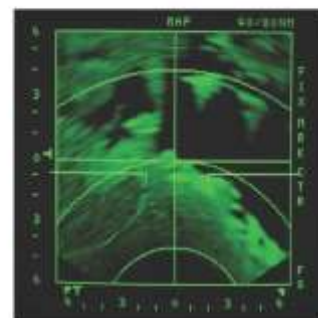
Els deixebles troben en aquell viatger proper un espai en el qual expressar-se, desfogar el seu cor i relatar la seva experiència sense temors ni prejudicis. Quan un jove aconsegueix narrar la seva vida i la seva experiència, fins i tot el que pugui tenir de dolorosa o decebedora, alguna cosa es «consolida» al seu interior. La pastoral

amb joves està cridada a ser un espai en el qual els joves puguin expressar-se amb llibertat i confiança.

ESPERANÇA I SENTIT.

Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell (v. 25-27)

Després d'escoltar de boca dels deixebles el que estan vivint, les dificultats amb què s'enfronten, els dolors que porten en el seu cor, Jesús il·lumina la seva situació amb la Paraula de Déu. Busca en les Escriptures un aclariment de la realitat a la qual cap dels dos tenia accés. Jesús ens ensenya que evangelitzar és molt més que repetir frases de la Bíblia. L'anunci es converteix en Bona Notícia quan respon a les aspiracions i les angoixes de les persones. I és Paraula de Vida quan alimenta l'esperança i dóna sentit al moment històric que estan vivint, amb els seus problemes i contradiccions, crisis i possibilitats. Que la proposta cristiana tingui el seu centre en "la possibilitat" d'una experiència. Començant per ser "acció mistagògica", un procés que acompanyi al subjecte, que el condueixi a aquest descobriment, a aquesta acollida personal de la fe: del Misteri que l'habita i el sosté.

SERVEI A LA VIDA I PREOCUPACIÓ PER L'ALTRE.

Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar (v. 28-29)

L'adhesió dels joves neix d'una fe qüestionada, una fe que es va coneixent i experimentant al llarg de la pròpia història personal i pastoral. Sense la proximitat i el moment didàctic no s'arriba al «moment polític». La missió cristiana és un servei a la vida i, per això, qui es disposa a seguir Jesús es compromet amb el benestar de l'altre. D'aquí l'actitud de preocupació dels dos deixebles: «Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar». De la convivència amb l'altre neix la preocupació per la seva vida i el desig de la seva promoció humana. La PJM és una autèntica «experiència de proximitat», on el cor pugui cremar i desitjar la trobada profunda amb Jesús i amb els companys de camí.

CELEBRAR LA VIDA. SENTIT DE TROBADA.

Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls... (v. 30-31)

Els deixebles seuen amb Jesús per celebrar i compartir el pa; la comunitat s'uneix en festa per celebrar la vida i l'alegria d'estar junts. En aquest espai, tant l'evangelitzador com l'evangelitzat parteixen junts el pa. En aquest instant, els ulls del cos no veuen el Senyor. Però els ulls del cor el perceben i el reconeixen. Crist ja no és a «fora», sinó al «cor», que ara senten com s'abrusa; per això, seuen a la mateixa taula, comparteixen el pa i reconeixen la presència de Jesús entre ells. Així, la pastoral amb joves és una oportunitat privilegiada per celebrar aquest Déu que està en la vida, encara que de vegades aparegui com un desconegut.

PROJECTE DE VIDA.

No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures? (v. 32)

Totes les experiències viscudes en els grups de joves afavoreixen un més bon coneixement, un significat nou de totes les coses viscudes. Però no sols «el nostre cor s'abrusava», sinó que «sabem que era Ell». En l'experiència que toca l'ànima, cal descobrir un sentit que podem fer nostre i que és capaç de transformar la vida i les actituds. Els joves comprenen i interpreten els signes de Déu en la vida i en la història mitjançant el fet de compartir vida, l'autoconeixement, la socialització, la vivència de l'espiritualitat i de la construcció ciutadana. Aquests signes apunten cap a un projecte de vida. I, a la llum d'aquest «nou ardor» acabat de descobrir, comprenen i interpreten el camí recorregut. Pren un nou sentit la realitat de sempre, perquè hi és present Jesús, animant els joves i caminant al seu costat.

ASSUMIR LA PRÒPIA VIDA I COMPROMÍS.

Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. (v. 33-35)

El seguiment de Jesús és la resposta a una crida personal. Aquest és l'element diferenciador de la pedagogia de Jesús, que també pot marcar una diferència en la missió pastoral que assumim i en l'acompanyament a les persones amb qui ens disposem a emprendre el camí. Qui evangelitza amb nou ardor, qui evangelitza amb cor de deixeble, actua amb

l'eficàcia que ve de l'Esperit. El «moment missioner» inaugura un nou cicle, en el qual els interlocutors juvenils parteixen, reprenen el camí. En la pastoral juvenil, els joves poden fer aquesta experiència d'intimitat amb Jesús i amb la petita comunitat que els capacita a reinserir-se en l'Església com a comunitat més àmplia, i els fa sentir-se cridats a construir i celebrar com a testimonis d'una experiència que ha tocat la seva ànima, i ja no com a simples participants passius.

4. Algunes pistes per acompanyar els joves avui

a) Necessitat d'educar la identitat per a restablir el protagonisme dels joves.

El creixement personal de cada jove és fonamental. Ajudar a madurar significa que cada noi i cada noia descobreixi (maièutica educativa) i unifiqui progressivament, el desig d'identitat amb la recerca de seguretat, la llibertat personal i l'autonomia, l'autoestima i la dignitat. Les noves generacions valoren molt l'afectiu i emocional, el interpersonal i el "sentir-se a gust".

b) La personalització: fer emergir la pròpia realitat personal del jove.

Partir de la situació concreta del noi o noia, com individualitat, de la seva realitat i de les seves necessitats. La personalització del procés d'educació a la fe pren avui una importància especial a causa de la pèrdua de dinamisme dels agents tradicionals de socialització religiosa (parròquia, família...), a l'individualisme que viuen els joves

marcats per la cultura actual i a la heterogeneïtat juvenil que hem constatat (no podem parlar d'un model de jove). Son importants, en aquest sentit, els processos d'acompanyament que permeten una acollida individual del jove. Encara que calgui mantenir i potenciar el treball en grup, cada vegada és més necessari que els educadors o animadors s'acostin a cada jove en la seva situació personal, per a intentar crear algun tipus de relació personal significativa basada en l'escolta, el diàleg i l'afecte. Adquireix molta importància la "pastoral de la quotidianitat" fora de les accions estandarditzades.

c) Prioritzar l'acompanyament

El treball d'aquests aspectes relacionats amb la personalització ha de preocupar especialment a la pastoral amb joves. Serà important generar processos d'acompanyament, de presència i comunicació entre els nois i les noies i els educadors-animadors. Davant el desig d'experimentar dels joves, la pastoral juvenil no es pot entendre sense processos educatius experiencials. Per això, al treball en "l'experiència quotidiana" serà important integrar les

activitats d'especial "intensitat experiencial". Aquestes experiències, sense estar separades de l'itinerari quotidià, possibiliten i provoquen un doble profetisme capaç d'impulsar la utopia cristiana en les noves generacions: l'acollida incondicional i el de la manifestació dels desitjos de vida i esperança que duen dintre els joves .

d) El grup com espai de creixement i com lloc d'experiència d'Església.

Les noves generacions se senten molt bé en el grup d'amics. Exerceix un rol prioritari en el seu procés de socialització i és dintre del grup on s'han de proposar les experiències concretes i necessàries per a la maduresa personal. També és important la pertinença a un col·lectiu o grup com procés d'identificació. Per altra banda, és el lloc privilegiat per a fer una veritable experiència d'Església on pot actualitzar-se objectivament el que significa creure. Acompanyar un grup significa crear la calor i la vida, de forma progressiva, per a: la acollida, el diàleg i l'experiència; la participació i el compromís; la celebració i la vivència comunitària de la fe .

e) Processos plurals i diferenciats

Segons la situació existencial de cadascú. Descobriments diferenciats, itineraris no lineals, model xarxa (puzle). Repensar la vida dels grups, en el nostre context postmodern, suposa revisar i situar els processos educatius que es plantegen. Tradicionalment els grups juvenils tracten d'educar "en la fe" tenint en compte el desenvolupament evolutiu de l'individu a partir d'un marc teòric clar que el jove havia d'arribar "a" en cada etapa. Tampoc es pot postular un model des del desenvolupament de la persona aïllada perquè després entri en relació amb el grup. Cauríem en el risc d'ocultar la realitat o inventar-la "al seu gust". El repte passa avui per projectar i programar, amb realisme, itineraris de les persones en un grup i context social perquè aquí prenguin consciència de la seva identitat i implicació personal i es comprometin amb la realitat del món marcat per la injustícia i "individualisme" .

f) Educar la interioritat- experiències de Déu

La pastoral juvenil ha d'atendre és el d'oferir experiències significatives d'oració i de cultiu "de la interioritat" que possibiliten obrir buits a la invocació i a la transcendència. Acompanyar aquestes experiències ajuda al jove a descobrir l'oració en clau de relació amb Jesús i a caminar en la unificació de la seva vida. Així, des de l'adhesió interior a la proposta evangèlica i des de la solidaritat amb la història dels oprimits s'instaura una nova relació amb la realitat i s'estableixen noves pautes de compromís, de sentit i d'espiritualitat .

g) Educar el compromís

Ens trobem avui que les noves generacions han desplaçant els interrogants sobre les qüestions vitals: a alguns no els preocupen massa, uns altres busquen respostes "a la seva manera" en "les religions de substitució". Per això, la pastoral de joventut haurà de concebre's com la proposta que la comunitat cristiana fa als joves perquè optin per un tipus de vida alternativa que neix d'una experiència, la de la fe. Per tant, la proposta de Jesús, més que ser resposta a una actitud de recerca, haurà de ser provocació i interrogant dirigit a uns joves que, aparentment, es troben a gust amb la seva situació, però que també manifesten una notable desorientació vital quan s'expressen des de certa profunditat. No es tracta d'oferir una "religiositat a la baixa". El treball per aconseguir "cristians adults" a través d'una adequada educació i maduració de fe passa per la proposta del "cristianisme humanitari i autònom" . El model de Jesús de Natzaret i el seu projecte del Regne creiem que poden donar resposta al desig d'espiritualitat i a la falta de sentit de les noves generacions. Jesús va participar activament en la societat del seu temps a favor dels més pobres i

necessitats en les diverses situacions de injustícia . Hem de reconèixer, també, que l'acollida de la novetat de l'Evangelí, en el seu potencial per a atorgar felicitat i sentit a la vida, va a situar al cristià a contra corrent d'alguns valors socialment dominants: la cooperació i el compartir en un entorn que preval la competència, el triomf personal i el benestar econòmic; convidant a la comunitat en un clima individualista i cridant a comprometre's amb els altres en lloc de conrear la indiferència . Un camí per a concretar totes aquestes actituds és l'educació en el compromís social acompanyant les accions de voluntariat, les quals ofereixen als joves l'oportunitat de fer opcions evangèliques, de descobrir "altra realitat més real" (la dels pobres) i a participar en la construcció d'altre "món possible".

h) Promoure nous llenguatge. Recuperar el símbol i la dimensió festiva i alegre.

La varietat de l'experiència religiosa es produeix en l'interior d'una tradició religiosa constituïda per mediacions de diversos tipus i que, segons l'època, s'accentua un determinat tipus de mediacions per a expressar i viure l'experiència cristiana . En els últims temps, en la pastoral juvenil i en la iniciació cristiana s'ha situat més l'àmbit del doctrinal i de l'ètic. Per altra banda, sabem que el més íntim i profund de l'experiència religiosa cristiana; aquella relació que és el seu origen, aliment i meta, únicament pot realitzar-se introduint-lo en la dinàmica del simbòlic ja que de Déu no

tenim ni podem tenir una experiència empírica i immediata. Els joves avui, malgrat la seva mentalitat superficial, pragmàtica i frenèticament audiovisual, són molt més sensibles al simbòlic, el narratiu i el celebratiu, viscut i "garbellat" des del experiencial. Un camí d'educació a la fe dels nois i noies d'avui reclama un treball pedagògic que desenvolupi en ells una sensibilitat per a acostar-se al símbol des d'una actitud

contemplativa de tranquil·litat, acollida i profunditat que transcendeixi l'actitud que busca només l'entreteniment, les sensacions o, directament, l'espectacle. Evangelitzar narrat la fe als joves constitueix un bon model per a la pastoral juvenil, adequat per a la situació que vivim i profundament d'acord amb la idoneïtat de "bona notícia" que volem transmetre'ls. L'exigència no es mou immediatament en la direcció dels continguts doctrinals, encara que siguin importants; però són generalment interpretats per la manera que són comunicats.

Conclusió: Anunciar l'alegria de l'Evangelí: "Us he dit això perquè la meua joia sigui també la vostra i la vostra joia sigui perfecta" Jn 15,11

Diàleg en grups i diàleg amb el ponent

Després de la pausa, el diàleg adopta dues modalitats: compartir en grups espontanis el ressò de la conferència i compartir en sessió plenària les principals inquietuds suscitées tot dialogant, a la vegada, amb el G. Ramon.

Tercer moment.- Aspectes estatutaris

Aquest tercer moment comprèn dos apartats.

1. Algunes accions prioritàries de l'URC per al curs 2017-2018. EL P. Màxim Muñoz presenta dues iniciatives que està treballant la junta directiva.

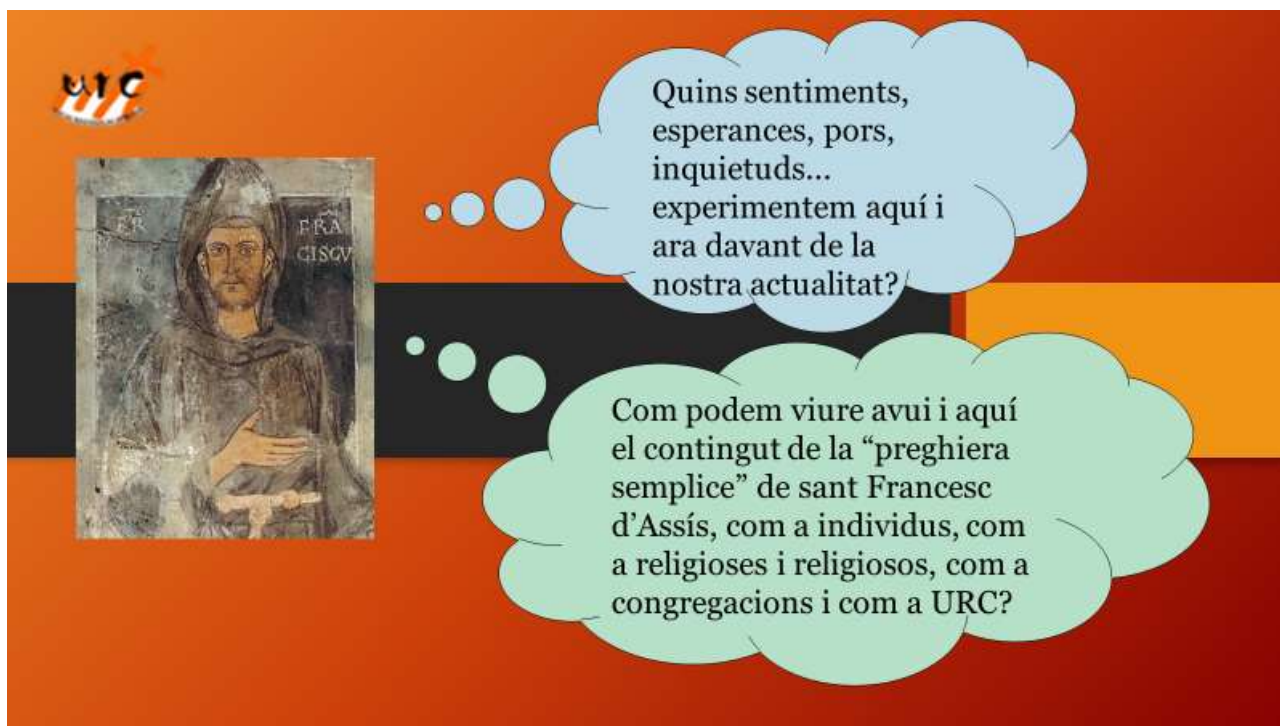
- a. Impulsar algun seminari o taller per situar religiosos i religioses nouvinguts en el context partoral de la seva missió.

Després d'una breu explicació, s'obre un torn d'intervencions per veure'n el ressò i els punts de vista: elaborar una proposta formativa sobre el context cultural, social, etc; afavorir el coneixement mutu i el contacte amb persones tot evitant aïllar-se en la pròpia congregació; existència de dos nivells: bàsic i d'aprofundiment; proporcionar ajut a religioses i religiosos grans; l'edat, malgrat tot, no ha de ser un criteri; capacitar, si més no, per al nivell passiu de la llengua, a fi de gaudir de totes les possibilitats existents; treballar la manera d'acollir...

- b. Analitzar les conseqüències de les actuals reestructuracions de les congregacions a casa nostra i trobar noves maneres de respondre als nous reptes i de perfilar les funcions dels delegats i delegades permanents. Algunes intervencions: espai geogràfic (algunes nova reestructuració comprèn sis comunitats, autònomes; els delegats per ara són en casos determinats antcs o antigues provincials; existència duna província única; augment de les possibilitats de treballar conjuntament; assumir més la responsabilitat; invitar a superiors i superiors majors que participin a assemblees de l'URC; la comprensió millora si una persona està a dins o coneix presencialment la realitat; superació de la dimensió burocràtica i administrativa.; importància de la inculturació...

Un suggeriment que aglutina aquestes aportacions: dedicar una assemblea general a veure les llums i ombres de les reestructuracions i la seva repercussió a casa nostra... Si cal crear dos o tres grups de treball.

2. Reflexions sobre l'actualitat.

En aquest moment, es tracta de crear un espai amarat en la pregària per comunicar la repercussió personal, comunitària i congregacional de la situació sociopolítica que estem vivint a Catalunya en la línia del procés.

Es segueixen tres passos:

- a. Escolta del cant sobre la pregària simple de Sant Francesc d'Assís: "Fes-me instrument de la teva pau", lletra en italià i música de Marco Frisina.
- b. Formulació de qüestions: Quins sentiments, esperances, pors, inquietuds... experimentem aquí i ara davant de la nostra actualitat? i Com podem viure avui i aquí el contingut de la "preghiera semplice" de sant Francesc d'Assís, com a individus, com a religioses i religiosos, com a congregacions i com a URC?
- c. Dins de l'assemblea general, després d'escoltar en clima de pregària l'oració "semplice" de Sant Francesc d'Assís, "Fes-me instrument de la teva pau", s'obre un espai per escoltar i compartir els nostres sentiments i visions sobre la situació sociopolítica que estem vivim com a religioses, religiosos, comunitats i congregacions. La serenitat, la profunditat i la llibertat de les intervencions afavoreixen un clima d'escolta i comprensió. Un reguitzell de criteris que ajuden a viure aquests moments de molts sofriments, de dificultats... La pregària, el reconeixement de les situacions, l'acceptació de la diversitat, el conreu del sentiments de concòrdia, la cura d'un llenguatge respectuós, la possibilitat de compartir en comunitat, la manera de parlar-ne en primera persona, els signes de fraternitat, la intensificació de l'esperit d'acollida, l'arrelament en la terra on desenvolupem la nostra missió, la fugida del soroll en pro de la llibertat, el respecte pels drets humans, esdevenir instruments dels valors evangèlics, evitar les reaccions visceral, presentar alternatives d'amor en situacions socials o mediàtiques en que es fomenta l'odi, l'exclusió de la violència en benefici de la pau.

Cloenda

S'informa que el CECAS (Centre Català de Solidaritat) en el patronat del qual hi ha un representant de l'URC està buscant espais per continuar la seva tasca.

Finalment, el P. Màxim Muñoz clou l'assemblea a 2/4 de 3 de la tarda. Tot seguit, es passa al menjador per celebrar el dinar de germanor.

Cròniques de la 77 assemblea general a la premsa o a internet

Els religiosos defensen el diàleg i el respecte des de la fe

La Vanguardia. Barcelona. Redacció

La 77.ª assemblea general de la Unió de Religiosos de Catalunya es va obrir dijous amb un parlament del seu president, el claretià Màxim Muñoz, que es va referir al moment “d’alta tensió política” que es viu a Catalunya. “La primera constatació és que s’està vivint molt, massa podríem dir, des dels sentiments” i això explica que “ens trobem davant relats diametralment oposats sobre els mateixos fets segons l’opció de cadascú”. I a partir d’aquí es va preguntar “si el fet de ser cristians religiosos està influint de forma important en la nostra posició (...) o estem actuant com ho faria qualsevol altre ciutadà”. Màxim Muñoz va afirmar que la fe i l’evangeli de Jesucrist haurien d’influir en la recerca d’una societat “més d’acord amb els valors de l’evangeli” i en una defensa de “les actituds evangèliques del respecte, no jutjar ni condemnar, el diàleg i l’esforç de comprensió de l’altre, amb actitud pacífica i no provocada per la rancúnia o la revenja”. Va recordar els comunicats de la Conferència Tarraconense en què s’afirma la realitat nacional de Catalunya, la necessitat d’escoltar les legítimes aspiracions del poble català, la legitimitat moral de totes les opcions, la necessitat de diàleg i l’oferiment de mediació de l’Església. Va acabar referint-se a la importància de no oblidar que hi ha altres realitats i valors que uneixen més enllà de les diferències polítiques.

“Estar amb els joves em feia més a prop de Jesús”

Per Catalunya Religió. DII, 23/10/2017

(Laura Mor –CR) La Unió de Religiosos de Catalunya també mira els joves. Ho fa el curs en què el Vaticà els dedicarà un sínode específic. “Preguem Déu que ens ajudi a encertar el plantejament i a superar formes obsoletes d’abordar-lo” ha demanat el president de la URC, **Màxim Muñoz**.

El germà marista **Ramon Rúbies** ha conduït el tema central de l’Assemblea General d’aquest 2017, celebrada dijous. Amb el títol ‘Creure amb els joves’ ha fet una reflexió generacional des del món del màrqueting, per acabar aterrant a l’àmbit concret de la

pastoral juvenil, al que hi ha dedicat bona part de la seva acció com a religiós. “Estar amb els joves em feia més a prop de Jesús”, ha assegurat.

Creix la recerca de sentit

La subjectivitat, el valor emocional de les vivències, la connexió permanent a les xarxes socials i l'experiència vital mediatitzada que se'n deriva, la cultura del consum i un sentit presentista del temps, són alguns dels elements que ha destacat Rúbies d'aquest perfil poblacional.

En aquest marc de tipus generalista, s'ha aturat a parlar dels “joves cristians” que són part activa de les comunitats. “Viuen un cristianisme humanitari i autònom” ha explicat. També ha descrit una davallada de les creences religioses tradicionals, però també una necessitat creixent de cercar sentit i significat a la vida.

El germà marista també ha parlat d'un “fort eclecticisme”, davant del qual ha apel·lat a la necessitat de “donar cultura religiosa als joves”. S'ha mostrat, però, crític amb la tesi dels qui parlen d'una “religió postcristiana”, que entén que els joves han deixat de fer escarafalls o combatre la religió, per mantenir-se en una postura d'indiferència: “Més aviat els és igual”, ha dit amb reserves.

A l'estil de Jesús

Ramon Rúbies ha proposat veure els joves “com a lloc teològic”. És a dir, de trobada amb Déu. A la pregunta de “com acompanyar-los”, ha proposat als pastoralistes que siguin “sensibles com Jesús amb els deixebles d'Emaús”.

Aquí ha remarcat la importància de fer camí plegats, des de la proximitat i la presència, de mostrar una acollida incondicional, d'escoltar abans de parlar i de brindar espais de confiança. També ha parlat del símbol de reunir-se plegats a taula, com a símbol de la celebració eucarística, i de proposar un projecte de vida.

L'anàlisi del moment polític, social i eclesial

Durant la benvinguda a l'assemblea, el president de la Unió de Religiosos, el claretià Màxim Muñoz, s'ha referit als [atemptats del 17 d'agost](#). I ha recordat com des de les ordes i congregacions ja es va defensar de “continuar sent constructors de pau i de concòrdia i d'oferir l'ajuda que calgués”. En aquest sentit, ha reiterat que “la ferma convicció que l'amor, la justícia i la pau són molt més forts que l'odi, la violència i la destrucció”.

Muñoz també ha dedicat la seva reflexió a analitzar el moment polític viscut avui a Catalunya. Ha recordat els [pronunciaments dels bisbes](#) –previs a la celebració del referèndum de l'1 d'octubre– i també [de les abadesses i dels abats](#) –condemnant la violència i lloant la resposta pacífica.

El president de la URC ha formulat l'interrogant sobre quin ha de ser el paper dels religiosos. Així ha descrit la tasca que considera que han d'assumir: “Ser instruments d'aquest diàleg sincer i pacífic des dels valors evangèlics entre nosaltres mateixos i amb les persones i col·lectius més propers”.

Amb tot, “la vida continua” ha dit Muñoz sobre la vida religiosa. Ha parlat del context de reestructuració d'organismes d'Església a tot Europa. I més enllà d'una reacció a la manca de vocacions, ha formulat en positiu: “Tenim moltes ganes de ser fidels i autèntics”. També ha parlat de “vitalitat i fidelitat creativa dels diversos carismes” i ha mencionat els 400 anys dels escolapis, els 225 anys de les

Hospitalàries de la Santa Creu, els 200 anys dels maristes i els 200 anys de Jesús-Maria.

Màrtirs del perdó

Ahir van ser beatificats 109 religiosos claretians a la Basílica de la Sagrada Família

JORDI LLISTERRI BOIX, Barcelona. Servei especial

La Vanguardia - 22/10/2017

Al acte de beatificació hi van participar 3.000 fidels i van concelebrar 30 bisbes i més de 300 capellans

L'eficaç arma de l'amor i del perdó. És la resposta que van donar els 109 màrtirs claretians que ahir van ser beatificats a la Basílica de la Sagrada Família, en una celebració presidida pel cardenal Angelo Amato en representació del papa Francesc.

Són més d'un centenar de missioners claretians que van ser assassinats a l'inici de la Guerra Civil, la majoria a Catalunya, però també a València i Santander. Els primers mesos del conflicte pràcticament cada dia va morir algun sacerdot, germà o estudiant claretia.

Amato va sorprendre en la seva homilia recordant, en català, el crit que es va escoltar als carrers de Barcelona després dels atemptats de l'agost: "No tenim por". Va explicar que aquesta resposta dels ciutadans davant del terrorisme mostra com "l'home té vocació a la vida i no a la mort, a l'amor i no a l'odi". En el cas dels 109 beats, "davant l'epidèmia de mort i destrucció van reaccionar amb l'eficaç arma de l'amor i del perdó. No van tenir por".

Segons el cardenal Amato, van demostrar que "la única venjança cristiana és el perdó als enemics, no proposar l'odi sinó l'eterna llei cristiana de l'amor" i "van demostrar al món que el bé venç al mal".

A la celebració a la Sagrada Família hi van assistir 3.000 fidels i van concelebrar trenta bisbes d'arreu del món i més de 300 capellans. A més dels bisbes i els abats catalans i d'algunes diòcesis espanyoles, hi havia catorze bisbes claretians d'arreu del món i el nunci Renzo Fratini.

També van assistir-hi més d'un miler de familiars dels 109 màrtirs, alguns vinguts amb autocars des de les poblacions d'origen dels beats. Alhora, la celebració va ser una trobada de missioners claretians d'arreu del món. El Govern va estar representat per la consellera Meritxell Borràs, delegada pel president de la Generalitat.

L'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i el superior general dels claretians, Mathew Vattamattam, van ser els concelebrants principals.

Al final va pronunciar unes paraules d'agraïment en les quals Vattamattam va destacar que "malgrat els sofriments, van morir amb alegria. Els màrtirs ens recorden que la veritable fe es mesura per la capacitat de donar la vida pels altres", va afirmar el responsable mundial dels claretians.

El cardenal Omella també va destacar que els màrtirs "van ser testimonis de fermesa en la fe". Un testimoni que segons Omella "en aquests moments de la nostra història" ha d'ajudar als cristians "a ser portadors de pau, de reconciliació, d'amor i respecte a totes les persones, afavorint sempre àmbits de diàleg, de coneixement mutu i d'entesa". Va ser l'única referència al moment polític actual durant la celebració, apostant per una solució

dialogada que està plantejant l'episcopat amb el suport de la Santa Seu.

Seguint el ritual de les beatificacions, després de la proclamació dels beats es va descobrir una icona que representa els nous màrtirs als quals des d'ahir ja es pot retre culte a les esglésies. També es van venerar les relíquies d'alguns dels beats situades a l'altar en una arqueta.

La congregació fundada per Sant Antoni Maria Claret a Vic va patir la mort de 270 claretians durant la Guerra Civil, 184 dels quals ara ja han estat beatificats. La d'ahir va ser la primera beatificació que es fa a la Sagrada Família i la més nombrosa de màrtirs d'una sola congregació religiosa.

Beatificats 109 màrtirs claretians a la Sagrada Família: "L'amor sempre venç l'odi"

Per Catalunya Religió. Ds, 21/10/2017

([Claretians](#)) El cardenal **Angelo Amato**, Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, en representació del papa Francesc, ha presidit aquest dissabte al matí a la basílica de la Sagrada Família la beatificació del 109 màrtirs claretians. Aquesta és la primera beatificació que es fa a la Sagrada Família, des que va ser consagrada el 2010. També és la beatificació més nombrosa de màrtirs d'una sola congregació religiosa.

A la celebració de la Basílica de la Sagrada Família hi han assistit 3.000 fidels, i han concelebrat trenta bisbes d'arreu del món i més de 300 capellans. El cardenal arquebisbe

de Barcelona, **Joan Josep Omella**, i el Superior General dels Claretians, el pare **Mathew Vattamattam**, han estat els concelebrants principals.

“No tenim por”

En l'homilia, el cardenal Amato ha començat recordant amb el crit de “No tenim por” que es va escoltar als carrers de Barcelona després dels atemptats de l'agost: “El terrorisme vol infondre por però el poble respon amb una sola veu: ‘no tenim por’”. És una mostra de com “l'home té vocació a la vida i no a la mort, a l'amor i no a l'odi”.

Amato ha recordat que les persecucions dels cristians han estat presents des de l'època romana i que continuen avui en molts països. Tots els màrtirs per la fe són una mostra que “res no pot separar-nos de l'amor de Déu” i de com “l'amor sempre venç l'odi”. En aquest cas, davant “l'epidèmia de mort i destrucció els 109 claretians van reaccionar amb l'eficaç arma de l'amor i del perdó. No van tenir por” i són “109 testimonis heroics de l'Evangelí”.

“La única venjança cristiana és el perdó als enemics, no proposar l'odi sinó l'eterna llei cristiana de l'amor”, ha remarcat el cardenal. “Ens conforta la fortalesa i dignitat de tots els religiosos que van assassinar; cap va adjurar de la seva fe” perquè “no tenien por i van demostrar al món que el bé venç al mal”.

Trobada de la família claretiana i familiars dels màrtirs

Entre els assistents, hi havia més d'un miler de familiars dels 109 màrtirs i representats de les poblacions d'origen, entre ells una dotzena d'alcaldes. Dels nous màrtirs 73 són nascuts a Catalunya, 14 a Navarra, 4 a Ossa, 5 Burgos, 2 a Logronyo, 2 a Palència, 2 a Saragossa, 2 a Terol, 1 a Àlaba, 1 a Cadis, 1 a Madrid, 1 a València, i 1 d'Auch (França).

Als actes de beatificació hi han assistit claretians de tot el món, entre ells catorze bisbes claretians. Nigèria, Guinea Equatorial, Mèxic, Hondures, Panamà, Colòmbia, Veneçuela, Bolívia, Argentina, Xile, Perú, Estats Units, Canadà, Korea o Indonèsia són alguns dels països que estaran representats a la beatificació. A més hi participaran claretians de tot

Europa i els representats dels organismes de coordinació internacionals dels Missioners Claretians dels cinc continents i del govern general.

A més dels bisbes claretians d'arreu del món, també han concelebrat els bisbes catalans i d'altres diòcesis d'Espanya a les que estaven vinculats els 109 màrtirs, els abats de Montserrat i Poblet, i el nunci Renzo Fratini. El Govern de la Generalitat de Catalunya ha estat representat per la consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge Meritxell Borràs, delegada pel president de la Generalitat.

Ritus de beatificació

Al principi de l'eucaristia s'ha celebrat el ritu de beatificació que proclama els 109 màrtirs i inicia el culte públic als nous beats. El cardenal Omella ha fet la petició pública de la beatificació i el vicepostulador de la causa, el pare Manuel Casal, ha resumit els motius que l'han impulsat: "Es tracta de sacerdots, germans laics i estudiants que, en els tràgics

esdeveniments de la guerra civil espanyola de 1936 a 1939, van sofrir, en nom de Crist, una mort violenta, només per haver-se mantingut fidels a la seva vocació cristiana i religiosa". El pare Casal ha remarcat que "des del més profund d'aquesta intransferible identitat, van saber ser fidels al sí pronunciat el dia de la seva professió religiosa".

Després de la petició, el cardenal Amato ha llegit públicament la Carta Apostòlica del Papa Francesc. El text és el l'aprovació del papa de la beatificació i estableix l'1 de febrer com a data per celebrar la festivitat: "Donem facultat perquè els Venerables Servents de Déu: Mateu, Teófilo, Ferran i 106 companys, de la Congregació dels Missioners Claretians, testimonis heroics del Senyor Jesús fins a vessar la sang, d'ara endavant siguin anomenats Beats i es pugui celebrar cada any la seva festa, en els llocs i maneres establerts pel dret, el dia 1 de febrer".

Icona i relíquies del màrtirs

La imatge dels nous beats i l'exposició de les seves relíquies, són el moment més rellevant de la cerimònia. És la manera que per primera vegada es fa un culte públic als nous beats.

Després de la lectura de la Carta Apostòlica, ha arribat el moment més emotiu de la celebració en el que s'ha descobert a l'altar una gran icona del màrtirs amb el cant de "Christus vincit" i aplaudiments. La imatge és una representació simbòlica dels 109 màrtirs on el centre és Cor de Maria, la Mare de Déu, centre també de l'espiritualitat claretiana.

L'autora de la icona és **Laura Alberich**, una pintora que fa reproduccions d'imatges romàniques sobre fusta fent servir la mateixa tècnica que feien servir els monjos a l'edat mitjana. En les cerimònies de beatificació s'acostuma a mostrar la imatge de la persona beatificada. En aquest cas, Laura Alberich no ha reproduït els 109 màrtirs sinó que l'ha adaptat a les representacions icòniques dels claretians, com són les flames. Les flames

indiquen com Sant Antoni Maria Claret demanava als missioners que “cremessin en la caritat”.

Les set flames més grans representen les set comunitats a les pertanyien els màrtirs: Cervera – Mas Claret i Solsona (60), Barcelona (8), Sabadell (8), Lleida (11), de Vic i Sallent (15) Castro Urdiales a Santander (3) i de València (4). Només apareix la imatge dels 3 beats que encapçalen la causa i la del pare Claret, bisbe i fundador de la congregació.

Just després de la proclamació, s’ha iniciat una processó amb una arqueta que contenia les relíquies d’alguns dels màrtirs. L’arqueta s’ha situat davant de l’altar presidint la celebració.

La majoria de restes dels màrtirs s’ha anat agrupant en el Panteó que tenen els Missioners Claretians en el Cementiri de Cervera. Un grup important continua reposant en el cementiri de Lleida en una fossa comuna on van ser enterrats amb altres víctimes de la Guerra. També hi ha altres màrtirs enterrats a la cripta del temple sepulcre de Sant Antoni Maria Claret a Vic, i en altres esglésies a Sallent, Solsona i a Tàrraga, on hi ha el mausoleu del germà Saperas. En altres casos, tot i que hi ha testimonis de la seva mort, no se’n conserva cap resta, bé perquè els seus cossos van ser abandonats o bé, com en el cas del Mas Claret, perquè van ser cremats.

Cardenal Omella: testimonis valents i humils

En acabar la celebració, el cardenal Omella i el pare Vattamattam han pronunciat unes paraules d’agraïment, dirigides també al papa Francesc per haver aprovat la beatificació.

L’arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, ha destacat que els màrtirs “Van ser testimonis de fermesa en la fe, de perdó, d’amor a Jesucrist i a l’Església, de reconciliació en uns temps convulsos i d’esperança en la vida eterna (...) tant de bo sabéssim acollir i viure en les nostres pròpies vides i en aquest moment de la nostra història”.

El cardenal Omella també ha demanat que “el testimoni d’aquests testimonis valents i humils, que moren perdonant i implorant la pau per al món, ens ajudin a viure generosament la nostra fe, també en aquests moments de la nostra història. Que ens ajudi el Senyor a ser portadors de pau, de reconciliació, d’amor i respecte a totes les persones, afavorint sempre àmbits de diàleg, de coneixement mutu i d’entesa”.

Vattamattam: L’alegria de l’Evangeli

El darrer agraïment l’ha fet el pare Vattamattam, superior general dels claretians. Ha presentat els nous beats com exemples d’alegria: “L’alegria de l’Evangeli és un do a la fe cristiana. Els nostres missioners, malgrat els sofriments, van morir amb alegria“. I ha

explicat que “avui ens alegrem amb ells perquè van ser fidels fins a la fi” i perquè “ens mostren el camí de la fidelitat a l’Evangeli”.

“Els màrtirs existeixen i ens recorden que la veritable fe es mesura per la capacitat de donar la vida per als altres”, ha afirmat Vattamattam per demanar que el seu testimoni sigui llavor de nous missioners.

El Superior General ha agraïment especialment al cardenal Omella l’acollida a la diòcesis barcelonina per celebrar aquestes beatificacions, i també la col·laboració generosa de la Sagrada Família en l’organització.

Actes de la beatificació

Els [actes de celebració](#) de la beatificació del 109 màrtirs claretians han començat aquest divendres 20 d’octubre al vespre al Santuari del Cor de Maria de Barcelona. El primer acte que ha reunit la família claretiana ha estat una vetlla de pregària presidida pel Superior General dels Missioners Claretians, el pare Mathew Vattamattam, al Santuari del Cor de Maria de Barcelona. Diumenge a les 11 es farà una missa d’Acció de Gràcies al Santuari del Cor de Maria presidida pel cardenal Joan Josep Omella.

Els 109 màrtirs van ser assassinats a causa de la fe i de la condició de religiosos a l’inici de la Guerra Civil, la majoria a Catalunya. En les celebracions es posa l’accent en la reconciliació i en el testimoni dels qui van morir per no renunciar a la seva fe i van oferir el perdó.

<http://www.claretbarcelona.cat/ca/lescola-dia-a-dia/noticies/beatificats-109-martirs-claretians-a-la-sagrada-familia-lamor-sempre-venc-lodi/15/817>

Beatos Mártires Claretianos († 1936-1937)

Mateo Casals Mas, sacerdote profeso,
Teófilo Casajús Alduán, estudiante profeso,
Fernando Saperas Aluja, hermano profeso
y 106 Compañeros de la Congregación de los Misioneros
Hijos del Corazón Inmaculado de María

Homilía¹

Angelo Card. Amato, SDB

1. «No tenim por» («No tenemos miedo») ha sido el grito de miles de hombres y mujeres en la Plaça de Catalunya tras el cruel atentado islámico del pasado agosto. El terrorismo intenta, con diabólica inventiva de muerte, infundir miedo, pero el pueblo responde a una sola voz: «No tenim por» («No tenemos miedo»). Nadie puede herir al hombre con el miedo y el terror. En el hombre existe un potente antivirus, que es su vocación a la vida y no a la muerte, al amor y no al odio, a la comunión y no a la división, al gozo y no al miedo. El hombre está hecho para amar, para vivir, para gozar. Nada ni nadie puede separar al hombre de la vida y del amor.

Es la respuesta que el apóstol y mártir San Pablo da a los cristianos de Roma, también ellos perseguidos hasta la muerte por ser discípulos de Jesucristo: «¿Quién nos separará del amor de Cristo?, ¿la tribulación?, ¿la angustia?, ¿la persecución?, ¿el hambre?, ¿la desnudez?, ¿el peligro?, ¿la espada? Como está escrito: Por tu causa nos degüellan cada día, nos tratan como a ovejas de matanza. Pero en todo esto vencemos de sobra gracias a aquel que nos ha amado. Pues estoy convencido de que ni muerte, ni vida, ni ángeles, ni principados, ni presente, ni futuro, ni potencias, ni altura, ni profundidad, ni ninguna otra criatura podrá separarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, nuestro Señor» (Rom 8,35-39).

2. La historia de la persecución española es la historia del martirio de una iglesia antigua y rica en santidad, es la historia del amor que vence al odio. El amor, de hecho, es más fuerte que el odio, y la vida es más fuerte que la muerte. La persecución religiosa en España durante el siglo pasado fue como una virulenta epidemia de muerte y destrucción, que dejó tras de sí miles y miles de víctimas indefensas e inocentes. Sin embargo, hizo emerger el

¹ Pronunciada en Barcelona el 21 de octubre de 2017 en la basílica de la Sagrada Familia.

coraje de miles de mártires, hombres y mujeres, cuya sangre se ha convertido en la savia vital para el dinamismo de la Iglesia española actual.

Frente al diabólico *tsunami* de la persecución, los 109 [ciento nueve] religiosos claretianos reaccionaron con la eficaz arma de la caridad y del perdón. Para aquellos que querían aniquilar la presencia cristiana en España, los mártires respondieron perdonando, orando y gritando: «No tenemos miedo».

El sacrificio de sus vidas fue la semilla de un nuevo cristianismo, más fuerte, más consciente de la verdad del Evangelio, que enseña a amar a los amigos e incluso a los enemigos, porque la única venganza del cristiano es el perdón de los enemigos.

Por ello, la Iglesia celebra a los mártires, no por venganza, sino para volver a proponer hoy, como ayer y como mañana, la eterna ley cristiana de la caridad sin límites. El cristianismo propone una cultura de paz y de fraternidad, no de guerra ni de división. El cristianismo no produce las flores del mal, sino las flores del bien.

3. Los mártires que el Papa Francisco ha beatificado hoy son todos religiosos claretianos, fieles hasta el final a Cristo y a su vocación cristiana y sacerdotal. Se trata de 109 [ciento nueve] testigos heroicos del Evangelio, asesinados entre 1936 [mil novecientos treinta y seis] y 1937 [mil novecientos treinta y siete] en diversas ciudades españolas: Barcelona, Sabadell, Vic, Lérida, Cervera, Valencia, Santander. Como en todos los procesos de beatificación, la Congregación de las Causas de los Santos analiza diligentemente la historia de cada uno de los Siervos de Dios, verificando, con testimonios y documentos, el modo de su asesinato por odio a la fe y su disposición a aceptar con serenidad la muerte.

Quien encabeza el elenco de los mártires claretianos, el padre Mateo Casals Mas, pertenecía a la comunidad de Sabadell, ciudad situada a pocos kilómetros al noroeste de Barcelona. Los Padres estaban siempre disponibles para ayudar a los necesitados y siempre dispuestos a administrar la Palabra de Dios y los sacramentos, según el ejemplo y el carisma del Fundador, San Antonio María Claret. Eran por ello conocidos y apreciados por el pueblo, por su sencillez, su amabilidad, su generosidad y su disponibilidad. Daban un buen ejemplo por su piedad, su buen espíritu religioso y su apasionada obra apostólica.

En julio de 1936 [mil novecientos treinta y seis], cuando estalló la revolución, el instituto y la iglesia fueron entregados a las llamas y los misioneros se dispersaron entre las casas de conocidos. Pero eso no fue suficiente para salvarlos. El padre Mateo Casals Mas, por ejemplo, fue apresado, encarcelado y fusilado al amanecer del 5 [cinco] de septiembre de 1936 [mil novecientos treinta y seis]. Su único delito era ser un sacerdote católico. Según los testigos, el padre Mateo se había preparado para el martirio. En el camino que conducía a su ejecución, varias veces repitió en voz alta: «¡Viva Cristo Rey! ¡Viva el Sagrado Corazón de Jesús!».²

² *Positio, I, Informatio super martyrio*, p. 110.

A la comunidad claretiana de Cervera, sin embargo, pertenecen los otros dos mártires que encabezan este numeroso grupo: el estudiante Teófilo Casajús Alduán y el hermano coadjutor Fernando Saperas Aluja. En Cervera, en la provincia de Lérida, los claretianos tenían un centro de estudio y formación, ubicado en la antigua universidad de la ciudad. Obligados a abandonarla, primero fueron dispersados, pero después, tras ser apresados, fueron todos asesinados, sin juicio y en algunos casos llegaron incluso a sufrir torturas inhumanas y violencia vergonzosa.

Fueron así martirizados muchos jóvenes claretianos, entre ellos Teófilo Casajús Alduán, con apenas veintidós años. Estudiante de teología, al estallar la persecución, abrazó con serenidad y fortaleza la palma del martirio, derramando su sangre por Cristo. El hermano coadjutor Fernando Saperas Aluja tenía 31 [treinta y un] años cuando fue martirizado el 13 [trece] de agosto de 1936 [mil novecientos treinta y seis] en el cementerio de Tárrega, en la provincia de Lérida.

No faltaron manifestaciones violentas de odio anticatólico, como el desprecio de la corona del rosario, del crucifijo, del cilicio. A un estudiante que recitaba el rosario, los milicianos marxistas le obligaron a tirarlo al suelo y pisotearlo. Ante su negativa, le metieron el crucifijo en la boca, empujándolo hasta el punto de hacerle escupir sangre. Puñetazos y patadas completaron el suplicio. Fueron muchas e inhumanas las agresiones cometidas contra los religiosos. El padre Manuel Jové Bonet, por ejemplo, fue despojado de la sotana y de los pantalones y sometido a un vergonzoso tormento, hasta el punto que los verdugos fueron detenidos solo por un señor consternado por la escena.³

Por un lado, nos contraría el hecho de que, después de las torturas y los asesinatos, los milicianos se jactaban de sus abusos, como si fueran actos gloriosos; por el otro, nos conforta el hecho de que todos los religiosos se comportaron con fortaleza y dignidad e, incluso, con alegría, sin nunca traicionar su fidelidad a Cristo y a la Iglesia. Añadamos que antes del asesinato los milicianos prometían la libertad si los misioneros hubieran abjurado de su fe. Pero ninguno lo hizo.

³ Ib. p. 345.

4. Nos hemos detenido sólo en algunas páginas de los tres grandes volúmenes que contienen la narración documentada del martirio de los 109 [ciento nueve] misioneros claretianos. ¿Qué decir frente a esta moderna masacre de inocentes?

Los cristianos han sido preparados a una eventual persecución y muerte por las mismas palabras de Jesús: «Bienaventurados vosotros cuando os insulten y os persigan y os calumnien de cualquier modo por mi causa» (Mt 5,11); «El que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. [...] El que pierda su vida por mí, la encontrará» (Mt 10,38-39).

Los mártires claretianos no tuvieron miedo. Estaban dispuestos incluso a sacrificar sus vidas para decirle al mundo, una vez más, que el bien vence al mal, que el hombre – como dice el gran poeta Dante – ha sido creado «no para vivir como brutos, sino para alcanzar virtud y conocimiento».⁴

Los perseguidores de la fe siembran cizaña, pero el campesino sabio recoge la cizaña y la arroja al fuego, mientras que el trigo se convierte en sano alimento para el bien de la humanidad. Los mártires claretianos murieron con el nombre de Jesús en sus labios y con la esperanza en su corazón de entrar en la Jerusalén celestial, donde el Señor «enjugará toda lágrima de sus ojos, y ya no habrá muerte, ni duelo, ni llanto, ni dolor, porque lo primero ha desaparecido» (Ap 21,4).

El cristiano vive de la esperanza. Sabe que el sol brilla siempre en el cielo y que las nubes oscuras y tempestuosas son pasajeras. Sabe que es el bien, y no el mal, quien tiene siempre la última palabra.

Comentando las recientes masacres insensatas del terrorismo, el Papa Francisco ha dicho: «Creemos que en el horizonte del hombre hay un sol que ilumina para siempre. Creemos que nuestros días más bonitos deben llegar todavía. Somos gente más de primavera que de otoño».⁵

La primavera trae consigo flores y frutos, mientras que el otoño es la estación de las hojas muertas.

Los mártires claretianos nos invitan a ser hombres y mujeres de primavera, portadores de los brotes y las flores de un mundo nuevo, el luminoso mundo de la vida en Dios. También nos invitan a transformar la tristeza en alegría y el rencor en perdón a los enemigos, quienes también están necesitados de redención. Nos invitan, por último, a no tener miedo de permanecer fieles a nuestra identidad cristiana, más aún, a sentirnos orgullosos de ella.

Beatos Mártires Claretianos, rogad por nosotros.

⁴ *Infierno*, c. XXVI v. 119-120.

⁵ Audiencia general del 23 de agosto de 2017.

MISA DE ACCIÓN DE GRACIAS POR LA BEATIFICACIÓN DE 109 MÁRTIRES CLARETIANOS

Barcelona, 22 de octubre de 2017
XXIX Domingo del Tiempo Ordinario (ciclo A)

Lecturas:

- Isaías 45 , 1.4-6.
- 1Tesa Ionicenses ~ I-5b.
- Mateo 22, 15-2 1.

P. General Mathew
Vattamattam

Queridos hermanos
y hermanas:

Nos hemos reunido en este
Santuario el Corazón de
María para dar gracias a
Dios por la beatificación de

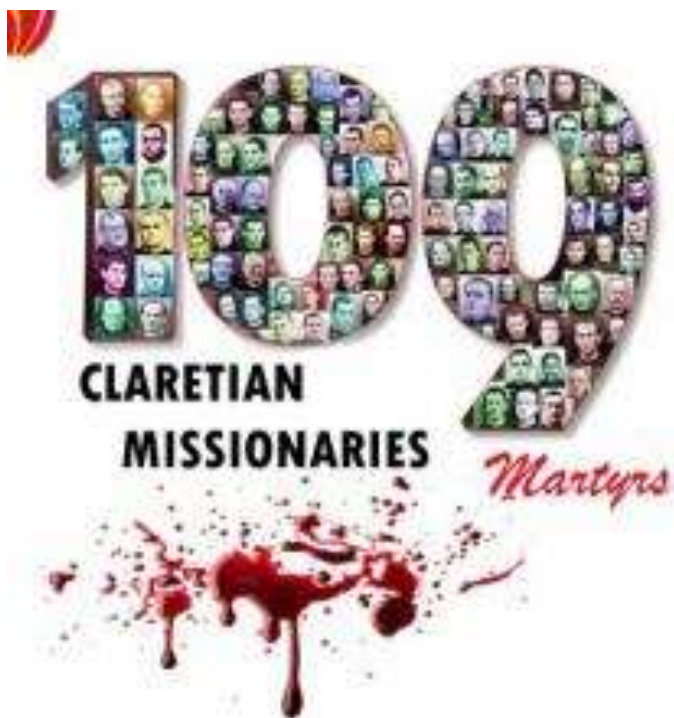
los 109 mártires claretianos que tuvo lugar ayer en la basílica de la Sagrada Familia.

Si el templo de Antoni Gaudí es un canto a la belleza y al Evangelio hecho piedra, podemos afirmar que este santuario es un símbolo de reconciliación. Incendiado durante la persecución religiosa que tuvo lugar en la guerra civil española, fue posteriormente reconstruido con la ayuda de Dios y el esfuerzo de muchas personas. Hoy es la casa de María, la madre de Dios que acoge a todos.

Y podemos también afirmar que la beatificación de ayer fue, en cierto sentido, la *reconstrucción* definitiva de 109 vidas *rotas* por confesar a Cristo en circunstancias que no quisiéramos que se repitieran jamás. 81 años después de su muerte, celebramos con gozo la vida. El perdón y la reconciliación se han demostrado más fuertes que el odio y la venganza. La beatificación no es un ajuste de cuentas con el pasado sino un canto a la infinita gracia de Dios y una invitación a ser sus testigos en nuestro mundo. Los santos miran siempre al futuro.

Sabemos que la historia de los 109 mártires, pertenecientes a diversas comunidades claretianas de Cataluña, Valencia y Cantabria, no fue un hecho aislado. Se inserta en la hermosa historia martirial de los Misioneros Hijos del Inmaculado Corazón de María. En efecto, vuestro fundador, san Antonio María Claret, cuya fiesta celebraremos pasado mañana, quiso morir mártir. Cuando se enteró del martirio del P. Francisco Crusats, el primer claretiano martirizado en 1868, escribió al P. Josep Xifré: *"Yo deseaba muchísimo ser el primer mártir de la Congregación, pero no he sido digno/ otro me ha ganado la mano .. .//. Dentro de tres días celebraremos el 25 aniversario de la beatificación, por san Juan Pablo II, de los 51 mártires de Barbastro, el "seminario mártir", como él mismo lo denominó. En 2013, en Tarragona, fueron beatificados otros 23 misioneros claretianos. Con los beatificados ayer, son ya 183 los mártires beatificados de los más de 270 claretianos que fueron asesinados durante la persecución religiosa de 1936. En todos ellos se cumple cabalmente el lema de la jornada del DOMUND que celebramos hoy: "Sé valiente, la misión te espera". Ellos, misioneros de profesión, fueron valientes hasta el final, "no amaron tanto*

la vida que temieran la muerte" (Ap 12, 11). Por eso, su valentía en confesar a Cristo fue el mayor modo de llevar a cabo la misión encomendada. Su fecundidad llega hasta nosotros. ¿Cómo vivir con lucidez y gratitud una realidad que parece del pasado y que, sin embargo, está influyendo en nuestro presente? La Palabra de Dios de este domingo nos ayuda a iluminarla.

El texto del profeta Isaías, que hemos leído en la primera lectura, es una invitación a contemplar los acontecimientos de la historia desde la fe. Los seres humanos nos agitamos, nos movemos por intereses y pasiones, experimentamos impulsos de generosidad y retrocesos egoístas, pero el Señor nos conduce y hace que todo entre en su diseño de salvación. Incluso quienes no confiesan explícitamente a Dios (como el emperador Ciro), han contribuido, sin saberlo, a que su proyecto de salvación se realice en la historia, a que la misión se abra camino. La vida de nuestros mártires solo tiene sentido cuando se contempla desde esta perspectiva. Fueron "misioneros hasta el fin", como reza el lema que habéis elegido para la beatificación, porque se

dejaron conducir por la gracia de Dios en circunstancias históricas oscuras y dolorosas.

El apóstol san Pablo, en su carta a los Tesalonicenses , el escrito más antiguo del Nuevo Testamento, reconoce que la esperanza es indestructible. También nuestros mártires lo experimentaron en carne propia. Su testimonio sigue diciéndonos que con la ayuda de Dios podemos afrontar todas las pruebas de la vida sin hundirnos. La valentía, a la que se alude en el lema del DOMUND, no surge de nuestro optimismo o de nuestras estrategias pastorales, sino de una fuerte convicción: nuestra vida se fundamenta en la esperanza de que a Dios no se le escapa la historia de las manos.

El Evangelio, en fin, nos presenta a un Jesús que, ante la pregunta hipócrita de los fariseos, encuentra una salida inesperada, valiente, recurriendo a la dignidad humana que Dios ha puesto en el corazón de toda persona. Nosotros somos la imagen de Dios. Las palabras de Jesús- *"Dad al César lo que es del César y a Dios lo que es de Dios "* - no son evasivas, sino proféticas. Pagar los impuestos es socialmente necesario y hasta obligatorio. El dinero muestra el emblema de la autoridad política; por eso, se entrega a las autoridades, al César. Pero el corazón, que lleva impresa la imagen de Dios, solo se le puede entregar a Dios mismo. ¿Qué otra cosa hicieron los 109 mártires beatificados sino dar a Dios lo que es de Dios; es decir, la propia vida hecha a su imagen? Los mártires claretianos no cayeron en la trampa de liberarse de la muerte renunciando a su fe, porque sabían muy bien que los asesinos pueden matar el cuerpo, pero no pueden destruir la vida que solo pertenece al Señor (cf. Mt 10,28). Con su entrega denuncian nuestros fáciles conformismos, nuestra tentación de querer vivir a un tiempo el Evangelio y los contravalores de una sociedad que nos ofrece también las monedas del poder, la corrupción y la injusticia. ¿Qué credibilidad puede tener nuestra misión como Iglesia si nos vendemos al mejor postor?

Tras las intensas celebraciones de estos días, todos regresaréis a vuestras casas y comunidades con el recuerdo de una pasión y la urgencia de un compromiso. Como pastor

de la Iglesia que peregrina en Barcelona, quisiera dirigiros una palabra de *ánimo* y de *esperanza*:

- *No tengáis miedo* de afrontar las dificultades del tiempo presente porque, a través de acontecimientos que a menudo nos desbordan, Dios va dirigiendo la historia humana hacia su plenitud. Los mártires nos enseñan a poner nuestra confianza en Dios, a confiar en que el amor vence al odio y en que ninguna dificultad o persecución puede quitarnos la alegría de confesar a Jesús como nuestro Señor. Ellos nos enseñan esa valentía sin la cual la misión naufraga en buenos deseos, pero no incide en el corazón de las personas y no cambia las estructuras de nuestra sociedad. Si es verdad que a todos nos espera la misión de anunciar "el gozo del Evangelio", pidamos a los nuevos Beatos que intercedan por nosotros para que no nos acobardemos.

- *Colaborad*, allí donde estéis, con todos los que se esfuerzan por construir un mundo más justo y solidario, incluyendo las autoridades políticas, pero no olvidéis que el corazón le pertenece solo a Dios. No os dejéis atrapar por ideologías políticas o por otros ídolos modernos que reclaman nuestra entrega absoluta. Solo a Dios debemos dar lo que es de Dios. Esto nos dará una gran libertad de espíritu y nos permitirá entregarnos a lo que de verdad merece la pena: la misión de vivir y anunciar el Evangelio.

Agradezco al P. Mathew Vattamattam, Superior General de los Misioneros Claretianos, así como a los obispos claretianos de diversas diócesis del mundo aquí presentes, que hayan querido acompañarnos en esta Eucaristía de acción de gracias.

Os agradezco también a todos los peregrinos (claretianos, familiares de los mártires, feligreses de esta parroquia, amigos) vuestra participación en esta celebración. Barcelona es una ciudad muy unida a la persona de san Antonio María Claret. Aquí estudió y trabajó siendo joven. Aquí experimentó la fuerza

transformadora de esa palabra de Jesús que le partió el corazón y le hizo cambiar el rumbo de su vida: "*¿De qué le aprovecha al hombre ganar el mundo entero si pierde su vida?*" (Mt 16,26). Aquí, sobre todo en la iglesia de Santa María del Mar, predicó la Palabra de Dios. Fue aquí donde, dirigiéndose a un grupo de personas que le preguntaron por las raíces de su incansable actividad apostólica, les respondió con una frase que los Beatos mártires hicieron suya: "*Enamoraos de Jesucristo y lo entenderéis todo*". Nosotros, en esta jornada del DOMUND, podríamos parafrasearla así: "*Enamoraos de Jesucristo y tendréis la valentía que se requiere para llevar adelante la misión que os espera*".

Pidamos al Corazón de María, titular de este santuario -parroquia, y a los 109 Beatos mártires, que intercedan por nosotros, para que nos enamoremos de Jesucristo y compartamos este amor con cuantos se crucen en nuestro camino. Todos nosotros estamos llamados a ser, como ellos, "misioneros hasta el fin".

Que esta Eucaristía sea una oportunidad para agradecer a Dios el don de la vocación misionera, pedirle que siga enviando obreros a esta inmensa mies del mundo y que nos dé valentía y fidelidad para para vivir la misión encomendada a cada uno de nosotros.

**Vattammattam: “El plaer no és alegria, és necessitat i benestar.
L’alegria està lligada a Déu”**

Per Catalunya Religió. Dv, 20/10/2017

(Claretians) Aquest divendres el **P. Mathew Vattammattam**, Superior general dels Missioners Claretians, ha estat en una trobada amb professors i col·laboradors de l'Observatori Blanquerna Comunicació, Religió i Cultura a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull.

El P. Mathew Vattammattam ha parlat sobre la Beatificació dels 109 màrtirs Claretians que es farà demà dissabte a la Basílica de la Sagrada Família. En concret, ha destacat la **importància de cadascuna de les històries dels màrtirs**. Per Vattammattam es tracte de persones úniques amb una cosa en comú: “la seva fidelitat amb la vocació i la força del perdó pels qui els van matar”. Sobre les beatificacions, també ha volgut destacar que els 109 màrtirs **van morir amb alegria**: “el plaer no és alegria, és necessitat i benestar. Alegria és un benestar molt alt que per mi només es troba lligat a la religió i en relació a Déu”.

Durant la trobada, que ha tractat sobre la religió i la cultura a la Índia, s’ha parlat sobre el paper dels cristians al país, que suposa només un 2% de la població. Dins d’aquest grup, els catòlics són només un 1,4% però hi ha zones de tradició cristiana on arriben al 20%. Vattammattam ha reconegut que actualment el catolicisme està perseguit per alguns sectors perquè el veuen com “una amenaça estrangera envers la seva cultura i religió hinduista”. El degà de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna, Josep Maria Carbonell, li ha preguntat sobre si el sistema de castes de la Índia es reproduïx en la religió catòlica. El Superior General ha defensat que dins de l’església catòlica no existeixen aquestes divisions i que sempre han mirat a les castes més baixes com els pobres a qui val defensar. Tot i això, encara es produeixen conflictes puntuals entre bisbes del país de diferents castes.

800 anys de presència mercedària

Entrevista a José Juan Galve, provincial dels mercedaris, sobre els actes organitzats per l'aniversari de la fundació

19 octubre, 2017 - **ESGLÉSIA DE BARCELONA**

El 2018 farà 800 anys de la fundació de l'Orde de la Mercè per Sant Pere Nolasc. Les activitats començaran al gener amb un pelegrinatge a Roma -obertura del Jubileu-; també se celebraran dos simposis i actes culturals per donar a conèixer l'orde dels mercedaris i la seva acció social als 5 continents i 21 països on estan presents. La part central de renovació i compromís després de 800 anys la faran a Barcelona, on va néixer l'Orde. José Juan Galve és el provincial dels mercedaris.

Com viviu el 800 aniversari?

Amb alegria per ser presents en la tasca de l'Església durant 800 anys. Però sobretot amb esperança, perquè significa que el carisma de la Mercè segueix vigent. Tant de bo no féssim falta, però cal la nostra presència -com a cristians i creients en un Déu que està preocupat per l'home- per la llibertat de l'home i la seva dignitat, posant la persona per sobre de tot.

Per què vau seguir el testimoni de Pere Nolasc?

La vocació de la Mercè la vaig descobrir sobretot en el treball entre presos i marginació; és on t'adones que la Mercè i l'Església tenen alguna cosa a aportar, i tu et sents cridat a treballar amb la gent més necessitada. El món de la presó captiva: hi ha molta gent caiguda, ferida, trencada, pobre... És una tasca important de cara a restaurar la dignitat de les persones.

Com es viu avui?

La Mercè busca el que anomenem *noves formes de captivitat*. La nostra Província té una opció molt clara amb el tema de la pobresa i la manca de llibertat. Alliberar una persona significa alliberar-la de complexos, de situacions d'injustícia, de pors... Treballem molt a les presons, però també en la prevenció i en la reinserció. Aquí també donem resposta a través de pisos i llars d'acollida.

Entrevista realitzada per Òscar Bardají i Martín per al Full Dominical del 22 d'octubre

Un poble esperançat

És temerari anticipar escenaris sobre el procés endegat a Catalunya. La incertesa s'ha instal·lat en el nostre país i qualsevol intent de prospectiva és arriscat, perquè en l'horitzó hi ha un munt de variables i de factors que no controlem. Mirem de fer la vida normal, però hi ha un tema hegemònic que està present permanentment tant en els entorns familiars com econòmics, socials, professionals i lúdics.

Les legítimes i diverses opcions polítiques que s'expressen en el si del nostre país no han de posar en crisi aquelles conviccions bàsiques que fan possible la bona convivència i

l'harmonia social. Els qui signem aquest article participem d'idees polítiques diferents, però - compartim la mateixa fe catòlica i una idèntica voluntat de contribuir a pacificar el nostre entorn i de projectar esperança al nostre poble.

En aquests contextos tan convulsos, ens sembla bàsic, subratllar allò que ens uneix. Emfatitzar el que ens separa és

com posar el dit a la nafra. No volem que aquesta qüestió, per transcendental que sigui, posi en risc valors com l'amistat i la convivència social.

Com s'expressa nítidament en la doctrina social de l'Església, el respecte a la persona és un principi absolut, un principi que, en cap cas, pot ser vulnerat. Més enllà de les ideologies i de les opcions polítiques que es defensin, tota persona ha de ser respectada, tant la seva integritat física com moral. Sense reconèixer aquesta sublim dignitat, no hi ha possible vida social, ni civilització. Hem de ser capaços, uns i altres, de manifestar les nostres diverses opcions sense perdre mai de vista el valor integral i inalienable de tota persona. La seva dignitat no depèn de les seves idees polítiques. Podem discrepar i és propi de societats lliures i plurals la discrepància, però no podem perdre de vista que el més valuós no són les idees que defensem, sinó la nostra condició de persones.

Enfront de la incertesa de la situació a Catalunya, cal que siguem agents d'esperança, que no és la ingenuïtat, tampoc és l'optimisme pueril. Ningú no sap com clourà el procés que viu el nostre poble. L'esperança és la virtut necessària quan l'horitzó que es dibuixa és ardu. Ningú no sap quina durada tindrà el que estem vivint. Alguns consideren que estem a l'epíleg, altres al pròleg. Ens cal, però, esperonar les persones, curar les ferides que ens hàgim causat mútuament, refer ponts i, sobretot, administrar racionalment les emocions tòxiques que flueixen en el cos social. En aquesta situació històrica que vivim, hem de ser molt sensibles a les emocions que bullen en el cos social i saber canalitzar-les de manera no destructiva. Això ens exigeix a tots. A uns i a altres. Als d'aquí i als d'allà.

Els rituals. Fins ara totes les manifestacions a Catalunya han estat pacífiques. Hi ha una consciència profunda entre la població, malgrat les diferències, que no es poden dilapidar valors com la pau o el benestar (Joan Lanuza). Sempre, i encara més en la situació actual, hem de tenir cura de l'ús de la paraula, hem de ser capaços d'evitar el llenguatge simplista

i maniqueu, hem de vèncer la temptació de sucumbir a la lògica de vencedors i derrotats i, sobretot, respectar-nos mútuament.

En el pensament social cristià, el diàleg ocupa un lloc central. Des del magisteri de Pau VI fins al magisteri del papa Francesc, el diàleg és presentat com l'instrument per arribar a acords, per desfer nusos i problemes de difícil naturalesa social i política. Amb tot, el diàleg no és un exercici frívol. Exigeix unes actituds que no sempre estan presents en els nostres entorns socials, tampoc en les bombolles mediàtiques. Cal aprendre a escoltar les raons de l'altre, a expressar-se amb claredat i humilitat i practicar la mansuetud que no es pot identificar amb la pusil·lanimitat. La primera condició pel diàleg sincer és voler emprendre el diàleg.

El respecte al marc jurídic que democràticament ens hem donat ha de ser el camp de joc del diàleg i de la deliberació política. Els éssers humans, precisament perquè som éssers dotats de paraula i de raó, tenim la capacitat de comprendre'ns mútuament i de forjar solucions, encara que siguin provisionals, als nostres problemes. I cal també assumir amb realisme el marc en el qual s'ha de desenvolupar.

Ens preocupa la confrontació social i, també, l'esquinçament que pugui causar al nostre poble. Més enllà de la forma política final, que ningú no pot predir ara per ara, ens cal rememorar aquells valors que ens han fet ser com som i que han generat la riquesa econòmica, cultural, social i espiritual que ens ha caracteritzat. No podem dilapidar la memòria, tampoc el benestar que hem assolit amb esforç i abnegació.

La pau és un valor clau en el pensament social de l'Església. Quan es viu en pau, rarament es reconeix el seu valor, només quan manca és molt valorada pels seus ciutadans. La pau és obra de la justícia, com diu Pau VI, però també està lligada a la reconciliació i al perdó, com diu Joan Pau II. Això ens exigeix vèncer tot tipus de ressentiments i instar els nostres dignes representants polítics a cercar el bé comú. La pau no s'imposa amb violència, sinó amb un cor que estima i cerca el diàleg amb l'altre.

En definitiva, som catòlics i, per tant, gent d'esperança, i malgrat les incerteses i esquinçaments tenim presents els joves i volem contribuir a un futur pacificat. Ara ens cal deixar enrere episodis de violència injustificada i entrar en el difícil art de parlar. Perquè a Catalunya sempre hem defensat que parlant, la gent s'entén. És un llegat que volem deixar clar als qui vénen darrere nostre.

Text elaborat per: ALBERT BATLLE, MÍRIAM DíEZ,
JOSEP MARIA CARBONELL, EUGENI GAY, DAVID JOU,
MARGARITA MAURI, JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL,
JORDILÓPEZ CAMPS, MONTSERRAT SERRALLONGA, FRANCESC TORRALBA

La Vanguardia - 22/10/2017

El desencontre entre Catalunya i Espanya està arribant a nivells gairebé irrecuperables. La sentència sembla que ja està escrita. Només queda la lletra de la Constitució, perquè fa anys que se n'ha perdut la música. Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant'Egidi, que ha mediat en importants conflictes internacionals escriu al seu bloc que "la secessió no és la resposta", i a la vegada que "la unitat no es pot imposar per la força. Cal diàleg, paciència, obertura a les exigències de l'altre, capacitat de composició, fantasia política i institucional". És a dir, tot el que no trobem en el nostre cas. Voler guanyar 10-0 no afaforeix cap negociació. No es refan lligams, sinó que s'evidencia una voluntat d'esclafar l'adversari. Tots, en una dimensió més gran o més petita, som part del problema. Per tant, tots també hem de ser part de la solució.

Europa és l'Europa dels Estats més que l'Europa dels ciutadans. En aquest cas es troba entre l'espasa i la paret. La violència del dia 1 d'octubre ha estat condemnada, però tot no pot reduir-se a qüestions internes, com sovint afirmen. No donen suport a la independència de Catalunya perquè representa una amenaça als Estats membres. Si es complica el problema a Espanya, la repercussió econòmica pot ser un greu problema per a Europa, que es mou fonamentalment per interessos més que no pas per valors, com pot observar-se en el seu tancament de fronteres als refugiats. Els drets humans, per exemple, no són meres qüestions internes. Justament una de les principals dificultats de la construcció europea és la resistència dels Estats a compartir sobirania. Alguns no la comparteixen a dins ni a fora.

Tots patirem aquesta manca d'entesa política. La fugida d'empreses incentivada per l'Estat espanyol perjudica l'economia catalana i, de retruc, l'espanyola. Els boicots tenen conseqüències negatives, perquè poden perjudicar als mateixos que els promouen. La producció en el món d'avui és una xarxa. Quan l'Estat vol castigar els independentistes, tota la resta que viu a Catalunya, sigui de la ideologia que sigui, també en surt perjudicada. Alguns busquen només duresa i no una solució. Castigar, humiliar, aniquilar. Qui té tots els mitjans ho pot fer, però no sap el preu que pagarà també per aquesta irresponsabilitat.

LA RESISTÈNCIA ÍNTIMA: ASSAIG D'UNA FILOSOFIA DE LA PROXIMITAT, JOSEP MARIA ESQUIROL, QUADERNS CREMA, ASSAIG, 2013

Diferents veus de l'Església invoquen el diàleg, però hi ha especialment un dels interlocutors no vol ni sentir-ne a parlar. Caldria llegir el llibre de Josep Maria Esquirol "La resistència íntima" per entendre el perquè hi ha gent disposada a perdre tant: "El resistent és capaç de renunciar a comoditats i a possessions; fins i tot, in extremis, és capaç de sacrificar-se. (...) Qui és capaç de renunciar d'aquesta manera és perquè sap -i

experimenta- que el "viure bé" no ho és tot". La resistència de Catalunya implica resistir-se a la disgregació? Per ara assistim a una lluita desigual de poder. Poden esperar-se signes d'intel·ligència i d'empatia per resoldre la situació actual, sense enganys ni mentides?

Lluís Serra Llansana

En defensa de les institucions i l'autogovern de Catalunya

Les entitats cristianes sotasignades, davant la intervenció acordada pel Govern espanyol sobre l'autogovern de Catalunya:

1. Creiem que com a cristians no podem restar aliens a tot allò que afecta als drets i les llibertats del nostre poble, més enllà de les legítimes opcions polítiques concretes de cadascú. Com ha repetit el papa Francesc als moviments eclesials "No tingueu por de ficar-vos en les grans discussions, en la Política amb majúscula" (Discurs, Papa Francesc, 30 d'abril de 2015).

2. Considerem que la intervenció anunciada sobre l'autogovern de Catalunya és un greu atemptat als principis democràtics i una violació del dret a l'autogovern del poble de Catalunya i de les seves institucions. Les institucions catalanes són anteriors i no deriven de la Constitució espanyola de 1978. El mateix pacte constitucional reconeix el respecte al dret a l'autogovern.

3. Creiem que la destitució del Govern, la intervenció sobre la Generalitat i la limitació legislativa del Parlament de Catalunya suposen pràcticament una suspensió de l'autogovern i atempten contra drets democràtics essencials del poble de Catalunya. Els nostres Bisbes es referien a aquests drets quan, en 1985, afirmaren que les institucions catalanes recuperades donaven resposta a "una realitat nacional afaïçonada al llarg de mil anys d'història" i que "el reconeixement d'una cultura específica catalana expressada, especialment, en la llengua, s'uneix al reconeixement de la pròpia nacionalitat i al del dret a l'autogovern" (Bisbes de Catalunya, "*Arrels Cristianes de Catalunya*", 1985).

4. Expressem la nostra profunda decepció perquè les reiterades crides al diàleg no hagin donat cap fruit. Durant els darrers anys des del Govern espanyol s'han ignorat "les legítimes aspiracions del poble català" (Nota, Conferència Episcopal Tarraconense, 12 de maig de 2017). Lamentem que no hagi estat possible "avançar en el camí del diàleg i de l'entesa, del respecte als drets i les institucions i de la no confrontació, ajudant que la nostra societat sigui un espai de germanor, de llibertat i de pau". (Nota, Conferència Episcopal Tarraconense, 20 de setembre de 2017).

5. Creiem que la manca d'una resposta política a les demandes majoritàries de la societat catalana és el que ha conduït a la greu situació que viu el país, provocant situacions de tensió extrema, i a una preocupant incomprensió entre els diversos pobles de l'Estat Espanyol. Com afirmaren els abats i les abadesses de Catalunya "el moviment polític i social català ha estat sempre immensament i majoritàriament pacífic i voler aturar-lo amb la violència no és mai prou justificable ni prou proporcionat, ni tampoc elimina ni soluciona, sinó que agreuja el problema existent" (Comunicat, Abats i Abadesses de Catalunya, 3 d'octubre de 2017). La intervenció sobre l'autogovern és una passa més que dificulta trobar una sortida, posa en risc la convivència i el consens social i que té unes conseqüències incalculables.

6. Denunciem que s'ha bloquejat qualsevol sortida al conflicte que no signifiqui humiliar l'altre. Per evitar-ho cal iniciar urgentment una negociació política que permeti cercar i acordar una solució duradora a aquest conflicte que sigui justa, democràtica, fraternal i respectuosa dels drets nacionals de Catalunya "a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat" (Conferència Episcopal Tarraconense, "Al servei del nostre poble", 2011).

7. Demanem que s'aturin les respostes judicials i les mesures penals que estan patint els representants d'algunes de les principals entitats socials del país. Entitats com Amnistia Internacional han considerat que "la presentació de càrrecs contra Jordi Sánchez i Jordi Cuixart per un delictes greu com és la sedició i la seva presó provisional constitueixen restriccions

excessives del seu dret a la llibertat d'expressió i de reunió pacífica" i han demanat a les autoritats "que posin fi immediatament a la seva presó provisional" (Comunicat, Amnistia Internacional a Espanya, 18 d'octubre de 2017) Qualsevol altra acció penal en la mateixa direcció sobre representants socials o polítics és una greu irresponsabilitat.

8. Per tot això, ens comprometem a defensar les institucions catalanes i l'autogovern. Representen els anhels i les aspiracions legítimes de la majoria dels catalans, poble del qual també ens sentim part com a cristians. Com entitats cristianes també ens comprometem a defensar els drets del nostre poble des de les actituds evangèliques del respecte, la comprensió de l'altre, la pau i el no jutjar ni condemnar les persones. La discrepància política no pot afrontar-se des la rancúnia o amb sentiments de revenja. La pregària i el posar davant de Déu les nostres preocupacions i actituds també ens ajudarà a trobar allò que ens uneix com a comunitat cristiana i a promoure la concòrdia entre nosaltres i les solucions justes que reclamen els greus reptes plantejats.

24 d'octubre de 2017

Justícia i Pau de Catalunya

Grup Sant Jordi de Drets Humans

Federació de Cristians de Catalunya

Escola Pia de Catalunya

Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

Fundació Vedruna Catalunya Educació

Associació Bíblica de Catalunya

Fundació Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Fundació Educativa de les Dominiques de l'Anunciata del Pare Coll

Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació

Grup de Juristes Roda Ventura

Agència Cristiana de Notícies Flama

Fundació Dr. Albert Bonet

Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona

Germanor Obrera d'Acció Catòlica

«LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic»

Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

25 DE NOVEMBRE, PROPERA JORNADA DE FORMACIÓ PERMANENT AMB MÍRIAM DIEZ BOSCH

Data: 25 de novembre de 2017, dissabte.

Hora: 9.45-13. **SESSIÓ MATINAL.**

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea
(Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Tema:

LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic

Ponent: Dra. Míriam Diez Bosch. periodista especialitzada en religió. Professora de la Universitat Gregoriana de Roma, de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, també és la directora de l'àrea d'experts del portal Aleteia a Roma.

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: urc.info@gmail.com
Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MD**

Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions, presentacions...

Assemblea de l'Associació Cintra

Recordem que el 16 denovembre, dijous, tindrà lloc l'assemblea general de l'Associació Cintra.

Oportunament, els membres d'aquesta associació, que aplegue 34 congregacions, rebran la convocatòria.

Aquesta jornada vol debatre sobre el significat i les implicacions de la dimensió social i pública de la llibertat religiosa i del deure dels poders públics de col·laborar amb les diferents confessions.

10.00h Benvinguda

10.15h Conferència marc. La dimensió social i pública de la llibertat religiosa i la col·laboració entre poders públics i confessions.

Dra. Maria Teresa Areces, catedràtica de dret eclesiàstic a la Universitat de Lleida.

11.00h. Dificultats i reptes en l'exercici públic de la llibertat religiosa i la col·laboració de l'Administració amb les religions. Què diuen les confessions més arrelades?

P. Màxim Muñoz, cmf, president de la Unió de Religiosos de Catalunya

Sr. Mohammed Halhoul, president del Consell Cultural Islàmic de Catalunya

Sr. Guillem Correa, secretari del Consell Evangèlic de Catalunya

Sr. Jorge Burdman, director de diàleg interreligiós de la Comunitat Israelita de Barcelona

11.45h Descans

12.15h La resposta de l'Administració

Sr. Enric Vendrell, Director General Afers Religiosos, Generalitat de Catalunya

Sra. Lola López, Comissionada d'Immigració, Interculturalitat i Diversitat de l'Ajuntament de Barcelona

12.45h Debat

13.15h Conclusions i cloenda

JP
JUSTÍCIA I PAU

JUSTITIA Y PAZ

claret
FUNDACIÓ

Grup Sarr Jordi
de drets i promoció
 dels drets humans

QUINA ENTITAT DE LA NOB
de Drets de l'Home

GOBIERNO DE ESPAÑA

**MINISTERIO DE ASUNTOS EXTERIORES
Y COOPERACIÓN**

**SECRETARIA DE ESTADO
DE ASUNTOS EXTERIORES
Y COOPERACIÓN
DE ASUNTOS EXTERIORES
Y COOPERACIÓN**

ORGANITZAT PER

AMB EL SUPORT DE:

Postgrau online

POSTGRADO EN CULTURA DE LA PAZ, COHESIÓN SOCIAL Y DIÁLOGO INTERCULTURAL

Online - Noviembre 2017

Actualmente tenemos abierta la convocatoria de becas para el [Postgrado en Cultura de la Paz, Cohesión Social y Diálogo Intercultural: Aplicaciones prácticas - 9ª Edición 2017/2018](#).

El programa tiene acreditación académica de Especialización/Postgrado, con titulación de la **Universidad de Barcelona**.

Es un Postgrado **100% online**, (*Anytime/Anywhere*), con exalumnos de más de 20 nacionalidades, y un equipo docente multidisciplinario (Dr Francesc Torralba, Dra Begoña Roman, Sr. Jordi Palou, Sr Jordi Cussó) con experiencia en docencia, investigación, mediación, y temas relacionados con la cultura de paz, permite ofrecer una propuesta de **formación de nivel internacional** y de alta calidad ([ver programa](#)). Los alumnos tienen a su disposición una plataforma novedosa, de fácil manejo, con foros, actividades, lecturas y la coordinación permanente de todo el equipo docente. Este programa facilita la interacción, promueve espacios de diálogo e interculturalidad y trabaja desde las aplicaciones prácticas y casos reales.

Inicio Curso: 15 de noviembre de 2017

Idioma: Español

Modalidad: 100% Online (3 sesiones presenciales que pueden seguirse mediante videoconferencia)

Duración: 12 meses

Créditos: 30 ECTS

MÁS INFORMACIÓN E INSCRIPCIONES:

Contactar a este mismo correo: formacion@cartadelapaz.org
o también al Teléf. 934 145 936

Video a la carta: 400 anys dels escolapis

400 anys dels escolapis

Entrevista a Jordi Vilà, escolapi i director de l'Escola Pia Luz Casanova de Barcelona.

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/signes-dels-temps/400-anys-dels-escolapis/video/5694893/>

Professió solemne al Monestir de Sant Pere de les Puel·les

Amb goig comuniquem la professió solemne de la germana

Cesca Serra i Bachs

el proper dissabte 28 d'octubre a 2/4 de 12

Presidirà l'eucaristia el pare Josep-Enric Parellada,
monjo de Montserrat

Jornada de Religioses i Religiosos en barris obrers i ambients populars

La Jornada de Religioses i Religiosos en barris obrers i ambients populars es realitzarà el proper dissabte 2 de desembre.

Enguany volem aprofundir en la convivència que es dona amb altres cultures i religions en els nostres barris. Ens acompanyarà en Quim Cervera, membre l'Associació UNESCO per al diàleg antireligiós.

En breu rebreu la convocatòria amb més informació.
Reserveu-lo a les vostres agendes. Us hi esperem!!!

XIII^a Assemblea de Ministres Provincials franciscans OFM

La XIII^a Assambla de Ministres Provincials franciscans OFM. d'Europa UFME, que des de dilluns fins dissabte estaràn reunits als Salesians de Martí Codolar de BCN .

El Dijous al matí van a Montserrat i el dissabte al matí van a la Sagrada Família. Hi haurà Mons José R. Carballo i Mons Santiago Agrelo.

El Tema és: "El Fenómen de la migració i dels refugiats a Europa."

ISCREB: acte inaugural del curs 2017-2018

L'Emm. i Rvdm. Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Dr. Joan Josep Omella i Omella,

Moderador de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona,

la direcció i el claustre de professors,

us inviten a l'**acte inaugural del curs 2017-2018.**

Dia: dilluns, 30 d'octubre

Lloc: Sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona

Hora: 19.00 hores

Signes dels temps a TV3 : « Activista cristiana »

Són molts els cristians que estan compromesos amb el món polític, cultural o social. La Mercè Solé és una activista implicada en diversos moviments i entitats d'Església i en la vida associativa de Viladecans. "Signes dels temps" entrevista Mercè Solé, membre de l'Acció Catòlica Obrera i secretària del Centre de Pastoral Litúrgica. La conversa s'ha gravat a l'Ateneu d'Entitats Pablo Picasso de Viladecans.

TV3 – Programa: Signes dels Temps
Dia: 29 d'octubre de 2017, diumenge.
Hora: 10.30 h.

www.tv3.cat/signesdelstemp

www.facebook.com/signesdelstemp

www.twitter.com/signesdelstemp

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC Director del CEVRE	sec.urc@confer.es sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	urc.info@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67

Secretari general: sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com

<http://www.urc.cat>